Шаг

فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)
سال هشتم - شماره بیست‌ودوم - بهار ۱۴۰۰

دانشگاه الزهرا

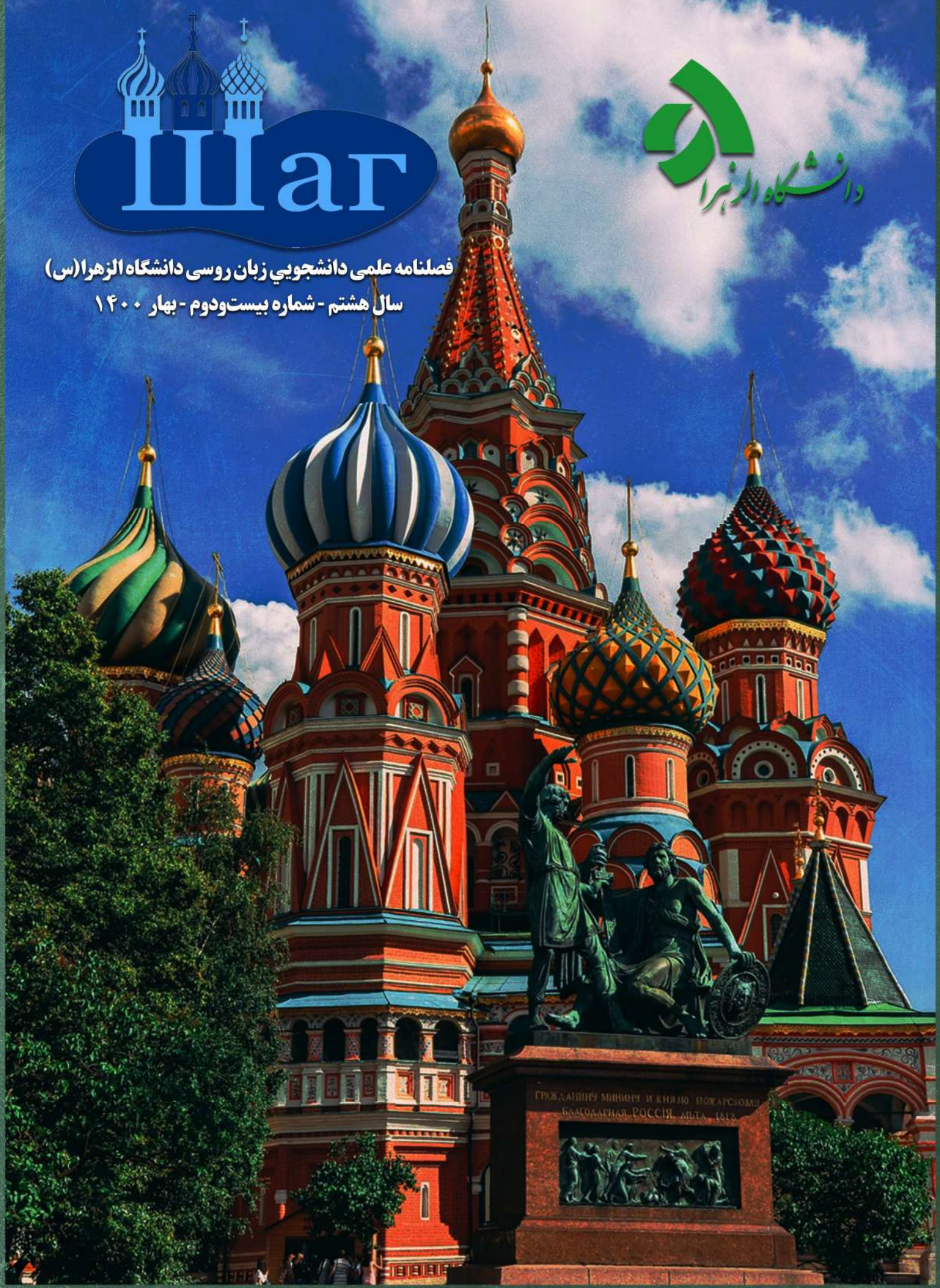

Содержание

Описание внешности и возраста человека	1
Самовары - интересные факты	3
Каша	6
Станционный смотритель	9
Биография Александра Блока	21
Собачье сердце	23
Неоконченная поэма	25

فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی
دانشگاه الزهرا (س)
سال هفتم، شماره بیست و یکم
زمستان ۱۳۹۹
صاحب امتیاز : انجمن علمی دانشجویی
زبان روسی دانشگاه الزهرا (س)

استاد راهنما: دکتر زینب صادقی
مدیرمسئول: مهسا بهرامی
سردبیر: مهسا جلال
کارشناس نشریات: زهرا وزیری
صفحه آرا: فاطمه جعفری
هیئت تحریریه: مهسا جلال،
محمدجواد محسنی، محدثه
میرآبادی، نسرین نیکجو، مرضیه
کلته،سودابه نوروز زادیان، ملیکا
طاهری فرزام

چاپ : چاپخانه دانشگاه الزهرا (س)
آدرس : میدان ونک،ده ونک،
دانشگاه الزهرا (س)،اداره کل امور فرهنگی
تلفن : ۸۸۰۴۱۳۴۳ - ۰۲۱
کانال نشریه : @stepmagazine

بسم الله الرحمن الرحیم

﴿وَ قُلْ رَبِّ زِدْنِی عِلْماً﴾ طه ۱۱۴

«منّت خدای را عز و جل، که طاعتش موجب قربت است و به شکر اندرش مزید نعمت. هر نفسی که فرو می‌رود ممدّ حیات است و چون بر می‌آید مفرّح ذات؛ پس در هر نفسی دو نعمت موجود است، و بر هر نعمتی شکری واجب. باران رحمت بی‌حسابش همه را رسیده و خوان نعمت بی‌دریغش همه جا کشیده. پردهٔ ناموس بندگان به گناه فاحش ندرد و وظیفهٔ روزی به خطای منکر نبرد. فرّاش باد صبا را گفته تا فرش زمرّدی بگسترد و دایهٔ ابر بهاری را فرموده تا بنات نبات در مهد زمین بپرورد. درختان را به خلعت نوروزی قبای سبز ورق در بر گرفته و اطفال شاخ را به قدوم موسم ربیع، کلاه شکوفه بر سر نهاده. عصارهٔ نالی به قدرت او شهد فائق شده و تخم خرمایی به تربیتش نخل باسق گشته.

از دست و زبان که برآید
کز عهدهٔ شکرش به در آید»

سعدی

بار دیگر عقربه‌ها از یکدیگر پیشی گرفتند، زمستان رفت و درختان مرده زنده شدند تا یادآور این باشند، که این نیز می‌گذرد.

انتشار شمارهٔ بهار نشریه، با مشارکت و همکاری گرم شما عزیزان فرصتی تازه دست داد تا بار دیگر در کنار هم زکات علم خویش را بپردازیم. در شمارهٔ پیش رو تلاش ما بر آشنایی بیشتر با تاریخ، فرهنگ و ادبیات روسیه، از طریق شعر، داستان، زندگی‌نامه و... بوده است. امید می‌رود در شماره‌های بعدی این نشریه نیز ما را از نظرات و پیشنهادات گرم خود محروم نسازید، که رشد و پیشرفت ما در این مسیر، بعد از لطف الهی تنها با حمایت شما عزیزان مقدور خواهد بود.

مهسا جلال
سردبیر نشریه شاگ

ОПИСАНИЕ ВНЕШНОСТИ И ВОЗРАСТА ЧЕЛОВЕКА

توصیف ظاهر و سن افراد

ОПИСАНИЕ ВНЕШНОСТИ И ВОЗРАСТА ЧЕЛОВЕКА

Образных выражений, описывающих внешность человека в русском языке совсем немного и все они старые по своему происхождению.

Таких образных выражений гораздо меньше, чем выражений, описывающих характер человека.

Это говорит о том, что для русских людей традиционно внешность человека, то, как он выглядит с точки зрения окрухающих, не так важна, как его дела и поступки.

«С лица воду не пить», _ говорит русская пословица, что означает «дело не в красоте, красота в человеке не главное».

Старые по своему происхождению фразеологические обороты русского языка, описывающие внешность человека, показывают нам , каков был идеал, образец красоты для русского народа.

Оказывается, для русских, понятие красоты тесно связано с понятием физического здоровья, ведь внешность человека отражает его физическое состояние и его мироощущение, то есть духовное состояние.

Согласно представлениям русских людей, красивый человек – и мужчина, и женщина – прежде всего должен быть здоровым, цветущим, а значит, активным, энергичным, жизнерадостным человеком, с хорошим цветом лица (не бледный), с румянцем на щеках.

О таком говорят: «кровь с молоком» (о женщине и мужчине). Это фразеологический оборот разговорного стиля имеет значение «здоровый, цветущий, с хорошим цветом лица, румянцем».

در زبان روسی اصطلاحات بسیار محدودی وجود دارد که بتواند شکل ظاهری افراد را توصیف کند، که همه‌ی آن‌ها دارای ریشه‌های تاریخی هستند. چنین اصطلاحاتی به مراتب کم‌تر از آن دسته از اصطلاحاتی است که ظاهر یک انسان را توصیف می‌کند. این بیانگر آن است که برای مردم قدیم روسیه، ظاهر یک فرد همان بوده که از نظر اطرافیان جلوه می‌کند، نه کار و عمل او.

یک ضرب المثل روسی می‌گوید: «С лица воду не пить»

و این به آن معناست که «کار در زیبایی نیست. زیبایی در انسان، اصل نیست.»

اشکال مختلف اصطلاحات قدیمی که ظاهر یک فرد را در زبان روسی توصیف می‌کند به ما نشان می‌دهد که الگوی زیبا و ایده‌آل برای مردم روسیه چه بوده است. به نظر می‌رسد که از نظر روس‌ها، مفهوم زیبایی ارتباط تنگاتنگی با مفهوم سلامت جسمی دارد؛ زیرا شکل ظاهری فرد بیانگر وضعیت جسمی، و نگرش وی، حالت معنوی او است.

بر اساس تصور مردم روسیه، یک فرد زیبا -چه زن و چه مرد - پیش از هر چیز باید سالم و تندرست باشد، که به انسانی فعال، پرانرژی و شادی تبدیل شود و دارای چهره‌ای خوب (نه رنگ پریده) با گونه‌های گلگون (سالم و سرحال) باشد.

آن‌ها دربارهٔ زن و مرد می‌گویند: «кровь с молоком»

این اصطلاح به سبک محاوره به معنای سالم، تندرست، با ظاهری آراسته و چهره‌ای گلگون است.

«پسر خوش تیپی بود. قدرت و سلامتی در هر حرکتی از او احساس می‌شد. مثل پنجهٔ آفتاب.»

در اینجا نیز مهم است که ویژگی‌های ژنتیکی، ظاهری و ساختار بدن اسلاوها را در نظر داشته باشید.

بر خلاف شکل ظاهری مردمان اروپای غربی یا آسیایی که طبیعتاً با قدی کوتاه، استخوان‌بندی ظریف، نحیف و دارای زیبایی ذاتی می باشند؛ ظاهر یک مرد و زن اسلاو بسیار بزرگ‌تر، بلندتر، چهار شانه‌تر و قدرتمندتر به نظر می‌رسد. شاید این به دلیل ویژگی های آب و هوایی روسیه، ضرورت زندگی و کار در آب و هوای زمستانی بسیار سرد و طولانی در روسیه باشد.

اصطلاحات روسی به ما نشان می‌دهند که هنگام ارزیابی خصوصیات ظاهری یک مرد، قدرت جسمی او نیز مهم است؛ که خود را با هیکلی قدرتمند یا به تعبیر امروزی، در یک ظاهر ورزشی نشان می‌دهد.

Пример: Парень был красивый, кровь с молоком, в каждом его движении чуствовалась сила и здоровье.

Здесь важно также иметь в виду и генетические особенности славянской фигуры, строение тела славян.

В отличие от западноевропейской или азиатской фигуры, для которых от природы характерны невысокий рост, тонкость кости, гибкость, природное изящество, фигура мужчины-славянина и женщины-славянки выглядит гораздо крупнее, выше, шире, «мощнее».

Возможно, это связано с климатическими особенностями России, необходимостью жить и работать в условиях холдной и долгой русской зимы. Русские фразеологизмы показывают нам, что при оценке внешности мужчины важна также его физическая сила, что проявляется в могучем телосложении или, как теперь говорят, в спортивной фигуре.

О таком широкоплечем, сильном человеке говорил: «косая сажень в плечах»(о мужчине).

Пример: Был он высокий и сильный, косая сажень в плечах.

А вот худые, измождённые (а значит – слабые и больные) и мужчина, и женщина считались, по мнению русских людей, некрасвыми.

О них говорили: «кожа да кости» (о женщине и мужчине).

Этот фразеологический оборот имеет значение «очень худой, измождённый, слабый», и говорится это с необрением, с сочувствием или с жалостью.

Пример: На неё смотреть страшно – кожа да кости.

Если кто-либo выглядит плохо – сильно похудевшим, побледневшим, имеющим болезненный вид, о нем скажут: «краше в гроб кладут».

Это означает «очень плохо выглядит, имеет вид больного человека».

Пример: встретила я недавно соседа и не узнала, он совсем похудел, бледный, краше в гроб кладут.

О сильном внешнем сходстве (а это бывает у родственников), когда люди очень сильно похожи друг на друга внешне, русские скажут: сёстры «похожи как две капли воды»; он похож на отца, на брата как две капли воды. Это образное выражение имеет значение «очень сильно, совершенно похож»

Пример: Братья – близнецы похожи друг на друга как две капли воды.

درباره چنین فرد قوی و چهارشانه‌ایی عنوان می کردند: «косая сажень в плечах»

«او فردی قد بلند و قوی بود، مثل آدم‌های چهارشانه.»

اما از نظر مردم روسیه، زن و مرد لاغر و نحیف (در معنی ضعیف و بیمار) زشت قلمداد می‌شدند.

این اصطلاح به معنای بسیار لاغر، نحیف و ضعیف است، و از سر اکراه، تأسف یا ترحم گفته می‌شود.

اگر کسی بد -رنگ‌پریده، بیمار، بسیار لاغر- به نظر برسد در مورد او می‌گویند: «نگاه کردن به او خیلی وحشتناک است. پوست و استخوان شده بود.»

این بدان معناست که: «رنگ و روی او خیلی بد است و مانند یک فرد بیمار به نظر می‌رسد.»

«اخیرا من همسایه‌مان را دیدم و او را نشناختم، او به اندازه‌ای نحیف و رنگ پریده بود، که از فرط لاغری در حال مردن بود.»

در مورد شباهت ظاهری زیاد (این در مورد اطرافیان اتفاق می‌افتد)، وقتی افراد از نظر ظاهری بسیار شبیه به هم باشند، روس‌ها در اصطلاح خواهند گفت: «خواهران مانند دو قطره آب هستند. او شبیه پدرش است، برادرها از نظر ظاهری بسیار به هم نزدیک هستند. مثل دو قطره آب.

این عبارت مجازی به معنای «بسیار بسیار شبیه» است. که معادل فارسی آن می‌شود: «مثل سیبی که از وسط نصف شده باشد.»

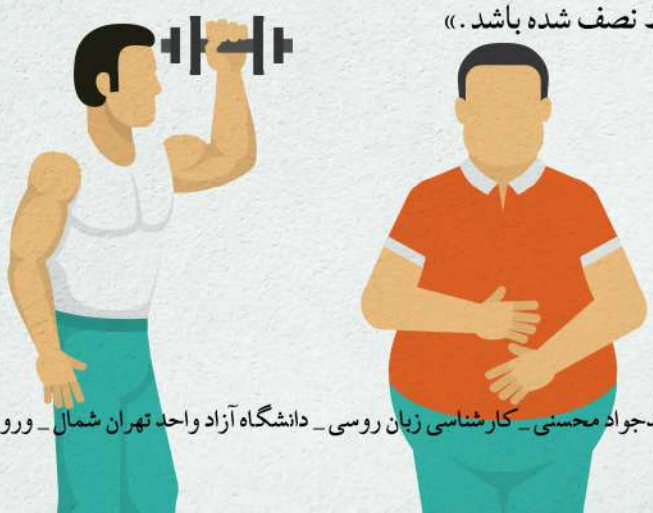

محمدجواد محسنی ـ کارشناسی زبان روسی ـ دانشگاه آزاد واحد تهران شمال ـ ورودی۹۶

Самовары - интересные факты

Самовары представляют собой предметы быта и искусства. Они появились на свет в XIX веке. В настоящее время самовары продолжают пользоваться популярностью среди как минимум трёх категорий людей: любители антиквариата, любители традиционных русских застолий и жителей Тулы, которые «должны» иметь у себя дома самовар. Кроме этого, самовары вызывают интерес у создателей дизайнов помещений в стиле деревенский. Также в настоящее время люди покупают самовары в качестве сувениров и предметов интерьера.

Десять интересных фактов о самоварах:

1. До сих пор есть династия, которая и в настоящее время работает над созданием самоваров — династия Волгиных. Они занимают данную нишу с середины XX века, ровно с того самого момента, как Виктором Фёдоровичем была начата работа на заводе «Штамп». За много лет труда им были созданы уникальные модели самоваров. В настоящее время внуки Виктора Фёдоровича продолжают его дело — создают новые модели самоваров.

2. Самовар в XIX веке мог стоить по-разному. Его стоимость зависела от веса, формы или модели. В том случае, когда модель самовара была сложной, за неё назначали определённую цену. Если же модель была простой, стоимость зависела от веса.

3. Всё общее слово «самовар» возникло не сразу. Раньше его называли самогаром (Ярославль), самогреем (Вятка) или самокипцом (Курск).

4. В XVIII веке в Туле и на Урале были самовары-кухни, разделённые на 3 части. Две были отведены для приготовления пищи, а третья — для чая.

5. Самые первые самовары изготавливали из зелёной и красной (чистой) меди. Позднее начали применять сплавы вроде латуни — они были дешевле. Некоторые модели самоваров изготавливали и из серебра.

6. Покупка самовара считалась значимым событием. К самоварам бережно

حقایق جالبی دربارهٔ سماورها

سماورها، معرف وسایل خانه و هنر هستند. آن‌ها در قرن نوزدهم به وجود آمدند. در حال حاضر استفاده کردن از سماورها، حداقل بین سه دسته از مردم محبوبیت دارد: دوست‌داران عتیقه، دوست‌داران اعیاد سنتی روسیه و ساکنان تولا، که باید یک سماور در خانه داشته باشند. علاوه بر این، سماورها مورد توجه خالقان طراحی اتاق به سبک روستایی هستند. همچنین امروزه، مردم سماور را به عنوان سوغات و وسایل داخلی، خریداری می کنند.

۱۰ واقعیت جالب درباره سماورها:

۱. در حال حاضر، یک خاندان وجود دارد که هنوز روی سماورها کار می کند. خاندان ولگین. آن‌ها این موقعیت را از اواسط قرن بیستم به دست آورده‌اند. دقیقا از همان لحظه شروع کار ویکتور فدروویچ در کارخانه اشتامپ. در طول چندین سال کار او، مدل‌های منحصر به فرد سماور را ایجاد کردند. در حال حاضر، نوه‌های ویکتور فدروویچ، کاراو را ادامه می دهند. آن‌ها مدل‌های جدید سماور را درست می‌کنند.

۲. قیمت یک سماور در قرن نوزدهم می‌توانست متفاوت باشد. هزینه سماور به وزن، شکل یا مدل آن بستگی داشت. در مواردی که مدل سماور پیچیده بود، قیمت مشخصی به آن اختصاص داده می‌شد و اگر مدل ساده بود، قیمت سماور بستگی به وزن آن داشت.

۳. کلمهٔ مرسوم سماور بلافاصله به وجود نیامد. پیش از این ساموگار (یاروسلاول)، گرمکن (ویاتکا) و یا خودجوش (کورسک) نامیده می‌شد.

۴. در قرن هجدهم، در تولا و اورال سماورهای آشپزخانه‌ای وجود داشت که به سه بخش تقسیم شده بودند. دو بخش آن برای پخت و پز، و سومی برای چای بود.

۵. اولین سماورها از مس سبز و قرمز (خالص)، ساخته شده بودند. بعد از آن آن‌ها شروع به استفاده از آلیاژهایی مانند برنج کردند که ارزان‌تر بودند.

۶. خرید سماور، یک اتفاق مهم تلقی شد. سماورها به تدریج، به عنوان یک میراث خانوادگی و عتیقه تحت مراقبت قرار گرفتند. گاهی اوقات می‌توانستند دو سماور خریداری کنند؛ یکی در جشن و سرور و دیگر برای مصرف روزانه.

۷. در آغاز قرن بیستم، شکل‌های گوناگون سماور طراحی شد. اغلب آن‌ها به صورت صندوقچه، جعبه یا قوطی-های مستطیل با گوشه‌های برش خورده ساخته می‌شدند.

۸. در حال حاضر، گران‌ترین سماورهایی که در آغاز قرن بیستم ساخته شده‌اند در کارخانه‌های فابرژ هستند که از طلاکاری و نقره، در تولید آن‌ها استفاده شده است. علاوه بر این، آن‌ها با استفاده از روش‌های منحصر به فرد ریخته‌گری، برش دادن، حکاکی و برجسته سازی طراحی شده‌اند.

۹. آثار تاریخی سماور در بسیاری از شهرهای روسیه، از جمله در خارج از مرزهای آن در ترکیه، فنلاند، ایران و غیره نصب شده است.

۱۰. در سرای نظامی، یک سماور از جنس کوارتز شفاف وجود دارد. این سماور برای پتر اول ساخته شده است.

7. В начале XX века были изобретены походные варианты самоваров. Чаще всего их изготавливали в виде сундучков, ящиков или прямоугольных коробок со срезанными углами. Вместе с такими самоварами брали в дорогу погребец с чайником, стаканами, молочником и прочими атрибутами чаепития.
8. В настоящее время самые дорогостоящие самовары — те, которые были изготовлены в начале XX века в мастерских Фаберже. При их производстве использовали позолоту и серебро. Кроме этого, их оформляли с помощью уникальных техник по литью, просечке, чеканке и выколотке.
9. Памятники самоварам установлены во многих городах России, в том числе и за её пределами — в Турции, Финляндии, Иране и так далее.
10. В Оружейной палате есть самовар из прозрачного кварца — он был изготовлен для Петра Первого.

Самовары в подарок

Самовары сами по себе являются уникальным средством не только приятного чаепития, но и предметом интерьера — они настраивают на нужный лад и создают атмосферу истинно русского чаепития — душевного, мечтательного и расслабляющего.

А эксклюзивные самовары ручной работы — это целое произведение искусства, хранитель духа семейных чаепитий и застолий. Их покупают для воссоздания того самого духа, в котором многие из нас испытывают нехватку. Самовар — это не только предмет обихода, но и что-то, несущее в себе скрытый смысл. И понять этот смысл может истинно русская душа.

سماور به عنوان هدیه:

سماورها به خودی خود وسیله‌ای منحصر به فرد برای نوشیدن چای دلپذیر و همچنین به عنوان لوازم داخلی هستند. آن‌ها هارمونی مناسبی را تنظیم می‌کنند و فضای نوشیدن چای واقعی روسی را ایجاد می کنند- صمیمانه، رویایی و آرامش بخش.

سماورهای منحصر به فرد دست ساز یک اثر هنری کامل هستند. محافظ روح صرف چای خانوادگی هستند. آن‌ها برای باز آفرینی روحیه‌ای که بسیاری از ما از آن بی‌بهره هستیم، خریداری شده‌اند. سماور نه تنها یک وسیله خانگی، بلکه چیزی است که معنای پنهانی درون خود دارد و یک روح روسی می تواند، این معنا را درک کند.

محدثه میرآبادی- کارشناسی ارشد زبان روسی- دانشگاه آزاد واحد تهران شمال - ورودی ۹۵

Каша

На Руси каши с незапамятных времен занимали не только важное, но и почетное место в ежедневном рационе, являясь, по сути, одним из основных блюд на столе, как у людей бедных, так и у богатых. Об этом и пословица: "Каша – мать наша".

Без традиционной русской каши на столе раньше невозможно было себе представить ни одно торжество или праздник.

Они могли употребляться с молоком, коровьим или растительным маслом, жиром, медовой сытой, квасом, ягодами, жареным луком и т.д Причем к разным значимым событиям обязательно готовилась определенная обрядовая каша.

На праздничный стол ставили обычно три каши: пшенную, гречневую и ячменную.

"История каши"

Каша была известна с глубокой древности всем земледельческим народам. Слово "каша" происходит, по мнению лингвистов, от санскритского "каш", что означает "дробить, тереть". В русских письменных памятниках это слово встречается в документах конца XII в., однако археологических раскопках находят горшки с остатками каш в слоях IX - X вв.

Ячменная и овсяная каши варились с глубокой древности по всей России, как в деревнях, так и в городах и подавались, в основном, в будние дни.

Пшенная каша (приготовленная из проса), была известна русским также давно, как овсяная и ячменная. Слово пшено впервые упоминается в письменных документах XI в. Пшенная каша употреблялась как в будни, так и во время праздничного застолья.

Самой любимой и популярной у русских была гречневая каша считалась национальным русским кушаньем.

Рисовая каша появилась в XVIII в, когда в Россию был привезен рис, употреблялась в основном в городах. В рацион питания крестьян она входила очень медленно и называлась каша из сорочинского пшена.

"Названия и виды каша"

Огромное разнообразие русских каш определялось, прежде всего, многообразием сортов круп, которые производились в России. Из каждой зерновой культуры делалось несколько видов круп - от целых, до дробленных различным образом.

В русской кухне рецепт зависел не только от крупы, но и от того, как эта крупа была переработана. Например, гречка ячмень голландка и ячка . Просо идет на приготовления пшенной (не пшеница, а просо!) каши.

Из пшеничной крупы варят манную кашу. А ещё была распространена зеленая каша, которую готовили из молодой недозрелой ржи.

کاشا

در روسیه از زمان بسیار قدیم، کاشا نه تنها یک غذای مهم تلقی می‌شد، بلکه یک جایگاه افتخاری در رژیم غذایی روزانه داشت. در واقع یکی از غذاهای اصلی روی میز، چه برای فقرا و چه برای ثروتمندان بود.
ضرب‌المثلی نیز، دربارهٔ آن هست که می‌گوید: «فرنی، مادر ماست.»
در هر جشن و تعطیلاتی وجود کاشا روی میز حتمی بود. می‌توان در آن از شیر گاو یا روغن نباتی، چربی، عسل، کواس (نوشابه روسی)، توت، پیاز سرخ شده و غیره نیز استفاده کرد. علاوه بر این، کاشا تشریفاتی خاص، برای رویدادهای مختلف محسوب می‌شد و با سه غلات معمولاً روی میز جشن قرار می‌گرفت: ارزن، گندم سیاه و جو.

تاریخچه

کاشا، از دوران باستان برای همهٔ کشاورزان شناخته شده است. کلمه «کاشا» از نظر زبان‌شناسان از «کاش» سانسکریت آمده، که به معنی «خرد کردن» است.
در آثار مکتوب روسی، این کلمه در اسناد پایان قرن دوازدهم پیدا شده است. با این حال در کاوش‌های باستان شناسی گلدان‌هایی با بقایای کاشا در لایه‌های قرن نهم و دهم پیدا شده است.
کاشا، جو، بلغور و جو دوسر از زمان‌های بسیار قدیم در سراسر روسیه، چه در روستاها و چه در شهرها طبخ و در بیشتر روزهای هفته سرو می‌شد.
کاشا ارزن (تهیه شده از ارزن) مدت زیادی به عنوان بلغور، جو دوسر و جو برای روس‌ها شناخته می‌شد.
واژهٔ ارزن اولین بار در اسناد مکتوب قرن یازدهم ذکر شده است. کاشا ارزن هم در روزهای هفته و هم هنگام جشن مصرف می‌شد.
مورد علاقه‌ترین و محبوب‌ترین کاشا در میان روس‌ها گندم سیاه بود و به عنوان یک غذای ملی روسی در نظر گرفته شد. کاشا برنج در قرن هجدهم، زمانی که برنج به روسیه آورده شد، ظاهر شد و عمدتا در شهرها مورد استفاده قرار می‌گرفت. این غذا خیلی آهسته وارد رژیم غذایی کشاورزان شد و آن را ارزن سوروچینسکای نامیدند.

نام و انواع کاشا

تنوع بسیار زیاد غلات روسی اول از همه، توسط انواع مختلفی از غلات تولید شده در روسیه تعیین شد. از هر محصول، انواع مختلفی از غلات و سبزیجات کامل به انواع مختلف، خرد شده، ساخته شده است. در آشپزی روسی، این دستورالعمل نه تنها به غلات، بلکه همچنین به نحوهٔ فرآوری این غلات بستگی داشت. به عنوان مثال: گندم سیاه، جو هلندی، یاچکا (نوعی جو)
از ارزن برای تهیه کاشا ارزن (نه گندم بلکه ارزن!) استفاده می‌شود. کاشا بلغور از بلغور گندم پخته و کاشا سبز نیز به طور معمول از چاودار نارس جوان تهیه می‌شد.

آداب و رسوم

هر تعطیلات با کاشای مخصوص خود جشن گرفته می‌شد. هر خانم خانه‌دار دستورالعمل مخصوص به خود را داشت که به صورت مخفی از آن نگهداری می‌کرد. غلات مخصوص (از مخلوط غلات) توسط دختران تهیه می‌شد. کاشا مناسبتی، در مهم‌ترین روزها برای مردم پخته می‌شد: در آستانهٔ روز واسیلیف و یکشنبه مقدس، در روز روح‌القدس، روز سیمون، در شب کوپالا، جشنواره دوژنیک، در اولین روز خرمن‌کوبی برداشت جدید، در جشن پاییز کوزمینکی و غیره...

"Традиции и обычаи"

Каждый праздник обязательно отмечался своей кашей. Каждая хозяйка имела свой собственный рецепт, который хранился в тайне.
Каша рождественская не была похожа на кашу, которую готовили по случаю сбора урожая; особые каши (из смеси круп) готовились девушками (23 июня).
Ритуальную кашу варили в наиболее важные для людей дни: накануне Васильева дня, в канун вербного воскресенья, в Духов день, когда справлялись именины Земли, в купальскую ночь,во время дожинок, в первый день молотьбы нового урожая, в осенний девичий праздник кузьминки и т.д.

"Гречневая каша"

Начнём мы с самой любимой и, кстати, самой простой в приготовлении — каши гречневой. Кроме того, что эта каша весьма и весьма вкусна.
В чугун, горшок или казан засыплем крупу, зальём её водой, посолим и поставим на сильный огонь.Отношение объема зерна к воде составляет половину, что означает, что на одну единицу объема зерна требуется 2 объема воды.
После того, как мы поставим кастрюлю в духовку, делать нечего, можно просто отрегулировать пламя.
После того как каша закипит (узнаем это только по звуку — открывать крышку категорически нельзя!), сразу же уменьшим огонь до умеренного кипения в течение 10-15 минут. А затем сделаем огонь ещё меньше — чтобы жидкость выкипела со дна.
Как только каша, по вашему мнению, поспела, казан вынуть из печи , накрыть чем-нибудь тёплым и дать «отдохнуть». И только потом уже подавать на стол, сдобрив маслом.

"Пословицы и поговорки"

1.«Каша – кормилица наша»
2.«Без каши обед не в обед»
3.«Щи да каша – пища наша»
4.«Русская каша — матушка наша»
5.«Что за обед, коли каши нет»
6.«Щи да каша — пища наша»
7.«Без каши семью не накормишь»
8.хлеб и каша_ сила наша.

گاشا گندم سیاه

کاشا گندم سیاه که محبوب‌ترین نوع کاشاست، علاوه بر اینکه به سادگی آماده می‌شود، بسیار خوشمزه است.
غلات را درون چدن، قابلمه یا دیگ بریزید. آن را با آب نمک پر کرده و روی آتش شدید قرار دهید. نسبت حجم غلات و آب یک دوم است؛ یعنی برای یک واحد غلات، دو واحد آب لازم است. بعد از اینکه قابلمه را درون اجاق گاز قرار دادید، دیگر هیچ کاری لازم نیست انجام دهید، فقط می‌توانید شعله آتش را تنظیم کنید. بعد از اینکه کاشا به جوش آمد، (فقط با صدای آن می‌توانید آن را تشخیص دهیم؛ کاملاً غیرممکن است درب آن را باز کنید!) بلافاصله حرارت را به مدت ۱۵-۱۰ دقیقه کم کنید؛ به طوری که حرارت مایع پایین بیاید. به محض پختن کاشا، قابلمه را از روی اجاق بردارید، روی آن را با یک چیز گرم (ژاکت لحافی، شلوار پنبه‌ای و غیره) بپوشانید و استراحت دهید. سپس آن را با چاشنی کره سرو کنید.

ضرب‌المثل‌ها

«فرنی پرستار ماست.»
«بدون کاشا نهار دیگر نهار نیست.»
«سوپ شی و فرنی غذای ماست.»
«فرنی روسی - مادر ما»
«چه ناهاری اگر فرنی نباشد؟»
«شما نمی‌توانید خانوادهٔ خود را بدون فرنی تغذیه کنید.»
«نان و کاشا قدرت ماست.»

Станционный смотритель

متصدی چاپارخانه

Коллежский регистратор,
Почтовой станции диктатор.
Князь Вяземский

متصدی فرومایه‌ای تصدی کن،
چاپارخانه را، پس دیکتاتور است.
کنیاز[1] ویازمسکی

Кто не проклинал станционных смотрителей, кто с ними не бранивался? Кто, в минуту гнева, не требовал от них роковой книги, дабы вписать в оную свою бесполезную жалобу на притеснение, грубость и неисправность? Кто не почитает их извергами человеческого рода, равными покойным подьячим или по крайней мере муромским разбойникам? Будем, однако, справедливы, постараемся войти в их положение и, может быть, станем судить о них гораздо снисходительнее. Что такое станционный смотритель? Сущий мученик четырнадцатого класса, огражденный своим чином токмо от побоев, и то не всегда (ссылаюсь на совесть моих читателей).

چه کسی متصدیان چاپارخانه‌ها را نفرین نکرد، چه کسی به آن‌ها دشنام نگفت؟ چه کسی در لحظهٔ خشم از آن‌ها کتاب‌های شوم را درخواست نکرد، برای اینکه در آن شکایت بیهوده خود را با ستمگری، خشونت و خرابی وارد کند؟ چه کسی آن‌ها را ظالمان نوع بشر، مساوی با پادیاچی[2] یا دست کم راهزنان موروسی[3] نخوانده است؟ با وجود این، منصفانه تلاش کنیم، جزویی از موقعیت آن‌ها باشیم. شاید با نظر اغماض قضاوت کرده باشیم.
این گونه متصدی چاپارخانه کیست؟ ستم‌کشیدهٔ واقعی رتبه چهاردهمی[4] است.
رتبه‌اش فقط از ضرب و جرح مصون نگه داشته است، آن هم نه همیشه (به وجدان خوانندگانم تکیه می کنم).

Какова должность сего диктатора, как называет его шутливо князь Вяземский? Не настоящая ли каторга? Покою ни днем, ни ночью. Всю досаду, накопленную во время скучной езды, путешественник вымещает на смотрителе. Погода несносная, дорога скверная, ямщик упрямый, лошади не везут – а виноват смотритель.

شغل این چیست که کنیاز ویازمسکی به شوخی او را دیکتاتور نامیده است؟ آیا زندان با اعمال شاقه واقعی نیست؟ نه در روز آرامش دارد، نه در شب. مسافر، تمام نارضایتی‌های جمع شده در طول یک سواری ملال‌آور را، به روی متصدی خالی می کند. هوای غیرقابل تحمل، جادهٔ خراب، سورچی لج‌باز و حمل نکردن اسب‌ها، همه تقصیر متصدی است.

Входя в бедное его жилище, проезжающий смотрит на него как на врага; хорошо, если удастся ему скоро избавиться от непрошеного гостя; но если не случится лошадей?.. Боже! какие ругательства, какие угрозы посыплются на его голову! В дождь и слякоть принужден он бегать по дворам; в бурю, в крещенский мороз уходит он в сени, чтоб только на минуту отдохнуть от крика и толчков раздраженного постояльца. Приезжает генерал; дрожащий смотритель отдает ему две последние тройки, в том числе курьерскую. Генерал едет, не сказав ему спасибо.

ورود مسافر به منزل فقیرانه‌اش را، گذشتن او را مانند عبور دشمن می‌بیند. اگر قادر باشد خود را سریع خلاص کند از مهمان ناخوانده، خوب است. اما اگر اسب‌هایی پیش نیامد؟ خدایا! چه فحش‌ها، چه تهدیدهایی بر سرش باریده شده است! او در باران و گل و لای در حیاط به اجبار می‌دود؛ او در طوفان، در سرمای یخبندان سالن را ترک می کند، برای اینکه فقط یک لحظه از فریادها و لرزه‌های عصبانیت مهمان راحت شود.
ژنرالی وارد شود. متصدی لرزان دو تا از آخرین کالسکهٔ سه اسبه از جمله کالسکه‌های تندرو را در اختیارش می-گذارد. ژنرال بدون تشکر از او می‌رود.

---

۱. بالاترین رتبه شریف زادگی
۲. پایین ترین درجه اداری در دولت روسیه، از قرن ۱۶ تا اوایل قرن ۱۸
۳. یک محل سکونت در منطقه موروم در منطقه ولادیمیر فدراسیون روسیه، که راهزنان این محل معروف بوده اند. و از سال ۲۰۰۶ بخشی از منطقه شهری موروم است.
٤. پایین ترین رتبه اداری روسیه قدیم.

Чрез пять минут – колокольчик. и фельдъегерь бросает ему на стол свою подорожную. Вникнем во все это хорошенько, и вместо негодования сердце наше исполнится искренним состраданием.

بعد از پنج دقیقه صدای زنگوله می‌آید و پیک مجوزش را روی میز او پرت می‌کند. بیایید به همه این‌ها خوب نگاه کنیم، و به جای کینه، قلب‌هایمان پر از عطوفت صادقانه خواهد شد.

Еще несколько слов: в течение двадцати лет сряду изъездил я Россию по всем направлениям; почти все почтовые тракты мне известны; несколько поколений ямщиков мне знакомы; редкого смотрителя не знаю я в лицо, с редким не имел я дела; любопытный запас путевых моих наблюдений надеюсь издать в непродолжительном времени; покамест скажу только, что сословие станционных смотрителей представлено общему мнению в самом ложном виде.

سخن کوتاه دیگر: در طول بیست سال، مرتبا من روسیه را از همه جهات پیمودم. تقریبا همه پستی بلندی‌هایش را بلدم؛ چندین نسل از سورچی‌ها را می‌شناسم. کم سابقه است که من از چهره، متصدی را نشناسم و سر و کاری با آن‌ها نداشته باشم. امیدوارم در مدت کوتاهی اندوخته سفر و مشاهدات جالبم را چاپ کنم. فعلا فقط بگویم که، صنف متصدیان چاپارخانه بر افکار عمومی به صورت ساختگی و دروغین معرفی شده است.

Сии столь оклеветанные смотрители вообще суть люди мирные, от природы услужливые, склонные к общежитию, скромные в притязаниях на почести и не слишком сребролюбивые. Из их разговоров (коими некстати пренебрегают господа проезжающие) можно почерпнуть много любопытного и поучительного. Что касается до меня, то, признаюсь, я предпочитаю их беседу речам какого-нибудь чиновника 6-го класса, следующего по казенной надобности.

این قدری متصدیان مورد تهمت و افترا قرار گرفته‌اند، معمولا مردمانی آرام، ذاتا خوش‌خدمت، معاشرتی، درادای احترام متواضع هستند و چندان پول‌دوست نیستند. از گفتگو با آن‌ها (که بی مورد آقایان مسافرین حقیر می‌شمرند) می‌توان مطالبی بسیار جالب و آموزنده به دست آورد. تا آنجایی که به من مربوط می‌شود، اعتراف می‌کنم که من صبحت و گفت و گو با آن‌ها را به جای مأمور مرتبه ششمی که نیاز دولتی را دنبال می‌کند ترجیح می‌دهم.

Легко можно догадаться, что есть у меня приятели из почтенного сословия смотрителей. В самом деле, память одного из них мне драгоценна. Обстоятельства некогда сблизили нас, и об нем-то намерен я теперь побеседовать с любезными читателями.

به راحتی می‌توانید حدس بزنید که من دوستانی از صنف محترم متصدیان دارم در واقع خاطرهٔ یکی از آن‌ها برایم گران‌بهاست. شرایط زمانی، ما را به هم نزدیک کرد و حالا من قصد دارم دربارهٔ او با خوانندگان گرامی صحبت‌کنم.

В 1816 году, в мае месяце, случилось мне проезжать через ***скую губернию, по тракту, ныне уничтоженному. Находился я в мелком чине, ехал на перекладных и платил прогоны за две лошади. Вследствие сего смотрители со мною не церемонились, и часто бирал я с бою то, что, во мнении моем, следовало мне по праву. Будучи молод и вспыльчив, я негодовал на низость и малодушие смотрителя, когда сей последний отдавал приготовленную мне тройку под коляску чиновного барина. Столь же долго не мог я привыкнуть и к тому, чтоб разборчивый холоп обносил меня блюдом на губернаторском обеде. Ныне то и другое кажется мне в порядке вещей. В самом деле, что было бы с нами, если бы вместо общеудобного правила: чин чина почитай, ввелось в употребление другое, например: ум ума почитай? Какие возникли бы споры! и слуги с кого бы начинали кушанье подавать? Но обращаюсь к моей повести.

در ماه مه سال ۱۸۱۶، برایم پیش آمد که از میان شهرستان ***، راهی که اکنون از بین رفته بگذرم. من در رتبهء جزئی قرار داشتم، پس با اسب چاپاری می‌رفتم و هزینه سفر برای دو اسب را پرداخت می‌کردم. در نتیجه، متصدی‌ها با من رودربایستی نداشتند و اغلب با جنگ و زد و خورد چیزی که در نظرم باید حق من می‌بود را به دست می‌آوردم.

جوان و تند مزاج بودم، از رذالت و بزدلی متصدیان خشمگین می‌شدم زمانی که آن‌ها کالسکه سه اسبه‌ای را که قبلا برای من حاضر شده بود را به ارباب والامقامی واگذار می‌کردند. علاوه بر این چندان زیاد نمی‌توانستم عادت کنم که در مهمانی نهار فرماندار، غلام فهمیده‌ای به من یک دیس خوراک تعارف کند. حالا دیگر این‌ها به نظر من چیزهایی معمولی است. به راستی چه می‌شد اگر به جای آن قاعدهٔ عمومی: «احترام بر حسب درجه و رتبه» چیز دیگری مثل: «احترام بر حسب عقل» مرسوم می‌شد؟ چه اختلافاتی که به وجود می‌آمد و خدمتکاران ابتدا به چه کسانی غذا می‌دادند؟ اما به داستانم برمی‌گردم.

День был жаркий. В трех верстах от станции *** стало накрапывать, и через минуту проливной дождь вымочил меня до последней нитки. По приезде на станцию, первая забота была поскорее переодеться, вторая спросить себе чаю. «Эй, Дуня! – закричал смотритель, – поставь самовар да сходи за сливками». При сих словах вышла из-за перегородки девочка лет четырнадцати и побежала в сени. Красота ее меня поразила. «Это твоя дочка?» – спросил я смотрителя. «Дочка-с, – отвечал он с видом довольного самолюбия, – да такая разумная, такая проворная, вся в покойницу мать». Тут он принялся переписывать мою подорожную, а я занялся рассмотрением картинок, украшавших его смиренную, но опрятную обитель. Они изображали историю блудного сына: в первой почтенный старик в колпаке и шлафорке отпускает беспокойного юношу, который поспешно принимает его благословение и мешок с деньгами.

روز گرمی بود. در سه ورستی[۵] از چاپارخانه *** باران، نم‌نم باریدن گرفت و بعد از یک دقیقه رگبار بارید و من را سرتا پا خیس کرد. به محض ورود به چاپارخانه، اولین دغدغه‌ام، لباس عوض کردن و دومی، چای خواستن بود. متصدی داد زد: «هی دنیا! سماور رو بذار و دنبال سرشیر برو». با این حرف‌ها از پشت پاراوان دختر ۱۴ ساله‌ای بیرون آمد و به کریدور دوید. زیباییش من را متحیر کرد. از متصدی پرسیدم: «این دختر توئه؟» او با قیافهٔ خشنود و مغرورانه‌ای جواب داد: «بله دختر منه. دختر باهوش و زرنگیه؛ کلا به مادر مرحومه‌اش رفته». در اینجا او دوباره مشغول نوشتن جوازم شد و من نیز مشغول تماشای تابلوهای زینت‌بخش او در منزل تمیز و متواضعانه‌اش. آن تصاویر داستان پسر ولخرجی را روایت می‌کردند. در اولین تصویر، پیرمردی محترم با کلاه و ربدوشامبر پسرجوان مضطربی را راهی می‌کند که شتاب‌زده دعای خیر و کیسه پولش را می‌گیرد.

В другой яркими чертами изображено развратное поведение молодого человека: он сидит за столом, окруженный ложными друзьями и бесстыдными женщинами. Далее, промотавшийся юноша, в рубище и в треугольной шляпе, пасет свиней и разделяет с ними трапезу; в его лице изображены глубокая печаль и раскаяние. Наконец представлено возвращение его к отцу; добрый старик в том же колпаке и шлафорке выбегает к нему навстречу: блудный сын стоит на коленах; в перспективе повар убивает упитанного тельца, и старший брат вопрошает слуг о причине таковой радости. Под каждой картинкой прочел я приличные немецкие стихи. Все это доныне сохранилось в моей памяти, также как и горшки с бальзамином, и кровать с пестрой занавескою, и прочие предметы, меня в то время окружавшие. Вижу, как теперь, самого хозяина, человека лет пятидесяти, свежего и бодрого, и его длинный зеленый сертук с тремя медалями на полинялых лентах.

در تصویر دیگر با خطوط روشن، رفتار ناهنجار یک مرد جوان به تصویر کشیده شده است: او پشت میز در محاصره با دوستان دروغین و زنان بی‌شرم نشسته است. تصویر بعدی، جوانی شکست‌خورده و ژنده‌پوش با کلاه سه گوش نشان می‌دهد، که مشغول چرای خوک است و با آن‌ها هم‌غذاست. چهره‌اش غم عمیق و ندامت عمیقی را نشان می‌دهد. در نهایت بازگشت او به نزد پدرش ترسیم شده است. پیرمرد مهربان با همان کلاه و ربدوشامبر به پیشواز او به بیرون می‌دود. پسر ناخلف به زانو درآمده است. در دورنمای آن آشپز، گاومیش فربه‌ای را ذبح می‌کند، و برادر بزرگ‌تر از خدمتکار درباره دلیل این شادی می‌پرسد. زیر هر تابلو شعر مناسبی به زبان آلمانی می‌خواندم. همهٔ این‌ها تا امروز در حافظه‌ام مانده است و همچنین گلدان‌های حنا، تخت خواب با پردهٔ رنگارنگ و سایر اشیائی که در آن زمان اطراف من بود. حالا میزبانم که مردی پنجاه ساله، با طراوت و سرحال بود وکتی سبز رنگ همراه با سه مدال روی نوار رنگ و رو رفته‌اش به تن داشت، بلند شده بود.

۵. یک یکای منسوخ شده روسی برای طول و برابر با ۱۰۶۷ متر است.

Не успел я расплатиться со старым моим ямщиком, как Дуня возвратилась с самоваром. Маленькая кокетка со второго взгляда заметила впечатление, произведенное ею на меня; она потупила большие голубые глаза; я стал с нею разговаривать, она отвечала мне безо всякой робости, как девушка, видевшая свет. Я предложил отцу ее стакан пуншу; Дуне подал я чашку чаю, и мы втроем начали беседовать, как будто век были знакомы.

من نرسیده بودم به سورچی قبلی پول پرداخت کنم، که دنیا با سماور برگشت. عشوه‌گر کوچک با دومین نگاه متوجه تأثیر اثرش بر من شد وچشم‌های آبی بزرگش را به زمین‌دوخت. من با او شروع به صحبت‌کردم و او به من بدون هیچ‌گونه خجالتی، مانند دخترجوانی که دنیادیده است جواب می‌داد. من به پدرش استکان پانچ[6] را تعارف‌کردم و به دنیا فنجان چای‌دادم و ما سه نفری جوری شروع به صحبت‌کردیم که گویی قرن‌ها باهم آشنابودیم.

Лошади были давно готовы, а мне все не хотелось расстаться с смотрителем и его дочкой. Наконец я с ними простился; отец пожелал мне доброго пути, а дочь проводила до телеги. В сенях я остановился и просил у ней позволения ее поцеловать; Дуня согласилась... Много могу я насчитать поцелуев, с тех пор, как этим занимаюсь, но ни один не оставил во мне столь долгого, столь приятного воспоминания.

اسب‌ها خیلی وقت پیش آماده بودند، اما من دلم نمی‌خواست از متصدی و دخترش جدا بشوم. در نهایت از آن‌ها خداحافظی کردم. پدر برایم سفر خوشی آرزو کرد و دختر تاگاری همراهی‌ام کرد. من در کریدور ایستادم و از دنیا اجازه خواستم تا او را ببوسم. دنیا موافقت کرد. از آن‌وقت که این کار راکردم، می‌توانم بسیاری از بوسه‌ها را بشمارم، اما هیچ یک از آن‌ها به قدر این خاطراتِ خوش‌آیند، در من باقی نمانده است.

Прошло несколько лет, и обстоятельства привели меня на тот самый тракт, в те самые места. Я вспомнил дочь старого смотрителя и обрадовался при мысли, что увижу ее снова. Но, подумал я, старый смотритель, может быть, уже сменен; вероятно, Дуня уже замужем. Мысль о смерти того или другого также мелькнула в моем уме, и я приближался к станции *** с печальным предчувствием.

چند سالی گذشت و شرایطی من را در همان راه و به آن مکان کشاند. یاد دختر متصدی پیر افتادم و از تصور اینکه او را دوباره خواهم دید خوشحال شدم، اما فکر کردم شاید متصدی پیر پیش از این عزل شده و احتمالا دنیا دیگر ازدواج کرده است.فکرمرگ آن یا دیگری نیز در ذهنم‌پدیدارشد و داشتم به ایستگاه*** با احساس غم‌انگیزی نزدیک می شدم.

Лошади стали у почтового домика. Вошед в комнату, я тотчас узнал картинки, изображающие историю блудного сына; стол и кровать стояли на прежних местах; но на окнах уже не было цветов, и все кругом показывало ветхость и небрежение. Смотритель спал под тулупом; мой приезд разбудил его; он привстал... Это был точно Самсон Вырин; но как он постарел!

اسب‌ها در چاپارخانه ایستادند. داخل اتاق شدم و بلافاصله تابلوهایی که داستان پسر ناخلف ولخرج را ترسیم کرده را شناختم. میز و تخت در جاهای سابق بودند، اما روی پنجره دیگر گلی نبود و همه چیز در اطراف فرسودگی و بی‌دقتی را نشان می داد. متصدی، زیر کتی از جنس گوسفند خوابیده بود. ورود من بیدارش کرد. او بلند شد... این قطعا سامسون ویرین بود؛ اما چقدر پیر شده بود!

Покамест собирался он переписать мою подорожную, я смотрел на его седину, на глубокие морщины давно небритого лица, на сгорбленную спину – и не мог надивиться, как три или четыре года могли превратить бодрого мужчину в хилого старика. «Узнал ли ты меня? – спросил я его, – мы с тобою старые знакомые». – «Может статься, – отвечал он угрюмо, – здесь дорога большая; много проезжих у меня перебывало». – «Здорова ли твоя Дуня?» – продолжал я. Старик нахмурился. «А Бог ее знает», – отвечал он. «Так, видно, она замужем?» – сказал я. Старик притворился, будто бы не слыхал моего вопроса, и продолжал пошептом читать мою подорожную. Я прекратил свои вопросы и велел поставить чайник. Любопытство начинало меня беспокоить, и я надеялся, что пунш разрешит язык моего старого знакомца.

---

۶. اصطلاح پانچ به دسته وسیعی از نوشیدنی ها اعم از غیر الکلی و الکلی گفته می شود که به طور کلی حاوی میوه ها یا آب میوه هستند.

در حالی که او می‌خواست دوباره جواز من را بنویسد، من به موهای سفیدش، به صورت چین و چروک‌های عمیق و مدت ها اصلاح نشده‌اش، به پشت خمیده‌اش نگاه می‌کردم و نمی‌توانستم تعجب نکنم، چطور سه یا چهار سال می‌تواند پیرمرد مهربانی را به چنین پیرمرد ضعیفی تبدیل کند؟ از او پرسیدم: «من رو می‌شناسی؟ ما با هم آشنای قدیمی هستیم.» او با غم و اندوه جواب داد: «امکان داره، اینجا جادهٔ بزرگی است، من مسافران زیادی داشته‌ام.» ادامه دادم: «دنیا سالمه؟» پیرمرد اخم کرد و جواب داد: «خدا می‌دونه». پرسیدم: «پس گویا ازدواج کرده؟» پیرمرد تظاهر کرد انگار که سؤالم را نشنیده و نجواکنان به خواندن جوازم ادامه داد. من به سؤالاتم خاتمه و دستور گذاشتن کتری را دادم. کنجکاوی داشت آزارم می‌داد و امیدوار بودم که نوشیدنی پانچ زبان آشنای قدیمی‌ام را باز کند.

Я не ошибся: старик не отказался от предлагаемого стакана. Я заметил, что ром прояснил его угрюмость. На втором стакане сделался он разговорчив; вспомнил или показал вид, будто бы вспомнил меня, и я узнал от него повесть, которая в то время сильно меня заняла и тронула.

اشتباه نکرده بودم. پیرمرد از لیوان پیشنهادی امتناع نکرد. من متوجه شدم که رام[۷]، ترشرویی او را برطرف کرده است. او روی لیوان دوم پرحرف شد. به خاطر آورد یا به نوعی خود را اینطور نشان داد، و من از او داستانی شنیدم که در آن زمان به شدت مرا مشغول و متأثر کرد.

«Так вы знали мою Дуню? – начал он. – Кто же и не знал ее? Ах, Дуня, Дуня! Что за девка-то была! Бывало, кто ни проедет, всякий похвалит, никто не осудит. Барыни дарили ее, та платочком, та сережками. Господа проезжие нарочно останавливались, будто бы пообедать, аль отужинать, а в самом деле только чтоб на нее подолее поглядеть. Бывало, барин, какой бы сердитый ни был, при ней утихает и милостиво со мною разговаривает.

او شروع کرد: «پس شما دنیای من رو می‌شناختید؟ کیه که اون رو نشناسه؟ آخ، دنیا، دنیا! چه دختری بود! قبلا هر کسی که می‌گذشت، همه جوره او را تحسین می‌کرد، هیچ‌کس او را سرزنش نمی‌کرد. خانم‌ها بعضی روسری و بعضی گوشواره به او می‌دادند. آقایان مسافر، مثلا برای صرف ناهار یا شام توقف می‌کردند، اما در واقع فقط می خواستند او را بیشتر ببینند. گاهی شده که آقایانی که خشمگین بودند با دیدن او عصبانیتشون فروکش می کرد و از سر لطف با من صحبت می‌کردند.

Поверите ль, сударь: курьеры, фельдъегеря с нею по получасу заговаривались. Ею дом держался: что прибрать, что приготовить, за всем успевала. А я-то, старый дурак, не нагляжусь, бывало, не нарадуюсь; уж я ли не любил моей Дуни, я ль не лелеял моего дитяти; уж ей ли не было житье? Да нет, от беды не отбожишься; что суждено, тому не миновать».

آقا باور کنید، که نامه‌رسان های دولتی و نظامی با او به مدت نیم ساعت صحبت می‌کردند. خانه با وجود او دوام داشت: مرتب می‌کرد، می‌پخت و برای همه چیز وقت داشت. و من پیر ابله هم از دیدنش سیر نمی‌شدم و خوشحال بودم. آیا من دیگر دنیام را دوست نداشتم، مگر من فرزندم را گرامی نداشتم، آیا اون دیگر زنده نبود؟ بله نیست. از بدشانسی نمی شود فرار کرد، از آنچه مقدر شده هم نمی‌شود نجات یافت.»

Тут он стал подробно рассказывать мне свое горе. Три года тому назад, однажды, в зимний вечер, когда смотритель разлиновывал новую книгу, а дочь его за перегородкой шила себе платье, тройка подъехала, и проезжий в черкесской шапке, в военной шинели, окутанный шалью, вошел в комнату, требуя лошадей. Лошади все были в разгоне. При сем известии путешественник возвысил было голос и нагайку; но Дуня, привыкшая к таковым сценам, выбежала из-за перегородки и ласково обратилась к проезжему с вопросом: не угодно ли будет ему чего-нибудь покушать? Появление Дуни произвело обыкновенное свое действие. Гнев проезжего прошел; он согласился ждать лошадей и заказал себе ужин. Сняв мокрую, косматую шапку, отпутав шаль и сдернув шинель, проезжий явился молодым, стройным гусаром с черными усиками. Он расположился у смотрителя, начал весело разговаривать с ним и с его дочерью.

در اینجا او مفصلا شروع به بازگوی غم و اندوهش کرد. سه سال قبل یک روز در عصر زمستانی، زمانی که متصدی کتاب‌های جدید را خط‌کشی می‌کرد و دخترش پشت پاراوان برای خودش لباس می‌دوخت، کالسکهء سه اسبه‌ای نزدیک شد و مسافری با کلاه چرکسی، با شنل نظامی و پیچیده شده در شال وارد اتاق شد و اسب خواست.

۷. رام یا عرق نیشکر یک نوع نوشیدنی الکلی تقطیری است.

همه اسب‌ها در راه بودند. با این خبر مسافر صدا و شلاق خود را بلند کرد، اما دنیا که عادت کرده بود به چنین صحنه هایی از پشت پاراوان بیرون دوید و با محبت، به مسافر با سوال «چیزی میل ندارید؟» نزدیک شد. ظاهر دنیا اثر معمول خود را داشت. خشم مسافر ازبین رفت؛ او موافقت کرَد منتظر اسب‌ها بماند و سفارش شام خود را داد. مسافر کلاه پشمی خیسش را برداشت، شال را شل کرد و شنل را در آورد و به صورت جوانی سواره‌نظام و خوش‌هیکل با سبیل مشکی ظاهر شد. او نزد متصدی مستقر شد، با شادی شروع به صحبت با متصدی و دخترش کرد.

Подали ужинать. Между тем лошади пришли, и смотритель приказал, чтоб тотчас, не кормя, запрягали их в кибитку проезжего; но, возвратясь, нашел он молодого человека почти без памяти лежащего на лавке: ему сделалось дурно, голова разболелась, невозможно было ехать... Как быть! Смотритель уступил ему свою кровать, и положено было, если больному не будет легче, на другой день утром послать в С*** за лекарем.

شام را آوردند. در این بین اسب‌ها رسیدند و متصدی دستور داد که بلافاصله خوراک و علوفه نداده آن‌ها را به کالسکه مسافر ببندند. اما وقتی برگشت، دید به آن مرد جوان تقریبا بی‌هوشی دست داده و روی نیمکت دراز کشیده است. حال او بد شده بود، سرش درد می کرد و قادر به حرکت نبود... چه باید کرد! متصدی تختخوابش را به او واگذار کرد و قرار شد اگر بیمار احساس بهتری پیدا نکرد، در صبح روز بعد به دنبال طبیب در شهر اس*** بفرستد.

На другой день гусару стало хуже. Человек его поехал верхом в город за лекарем. Дуня обвязала ему голову платком, намоченным уксусом, и села с своим шитьем у его кровати. Больной при смотрителе охал и не говорил почти ни слова, однако ж выпил две чашки кофе и, охая, заказал себе обед. Дуня от него не отходила. Он поминутно просил пить, и Дуня подносила ему кружку ею заготовленного лимонада. Больной обмакивал губы и всякий раз, возвращая кружку, в знак благодарности слабою своей рукою пожимал Дунюшкину руку. К обеду приехал лекарь. Он пощупал пульс больного, поговорил с ним по-немецки и по-русски объявил, что ему нужно одно спокойствие и что дни через два ему можно будет отправиться в дорогу. Гусар вручил ему двадцать пять рублей за визит, пригласил его отобедать; лекарь согласился; оба ели с большим аппетитом, выпили бутылку вина и расстались очень довольны друг другом.

در روز بعد حال افسر بدتر شد. مرد او را به دنبال دکتر به شهر فرستاد. دنیا دستمال آغشته به سرکه را به سر او بست و کنار تختش با وسایل خیاطی‌اش نشست. بیمار جلوی متصدی آه و ناله می‌کرد و تقریبا سخنی نمی گفت، با این حال هم دو فنجان قهوه نوشید و با ناله برای خود سفارش نهار داد. دنیا از او دور نشد. او دائما نوشیدنی درخواست می‌کرد و دنیا برای او لیوان لیمونادی را که از قبل حاضر کرده بود، می‌برد. بیمار لب می‌زد و هربار که لیوان را پس می داد، به نشانه سپاسگزاری با دست ضعیفش دست دنیا را می‌فشارد. طبیب برای نهار رسید. او نبض بیمار را گرفت، با او به آلمانی صحبت کرد و به روسی اظهار کرد که او به آرامش نیاز دارد و بعد از دو روز می‌تواند راهی جاده شود. افسر به او بیست و پنج روبل برای ویزیت تقدیم کرد، او را به نهار دعوت کرد و طبیب پذیرفت؛ هر دو با اشتهای زیاد خوردند، یک بطری شراب نوشیدند و خیلی خوشحال از یکدگیر جدا شدند.

Прошел еще день, и гусар совсем оправился. Он был чрезвычайно весел, без умолку шутил то с Дунею, то с смотрителем; насвистывал песни, разговаривал с проезжими, вписывал их подорожные в почтовую книгу, и так полюбился доброму смотрителю, что на третье утро жаль было ему расстаться с любезным своим постояльцем. День был воскресный; Дуня собиралась к обедне. Гусару подали кибитку. Он простился с смотрителем, щедро наградив его за постой и угощение; простился и с Дунею и вызвался довезти ее до церкви, которая находилась на краю деревни. Дуня стояла в недоумении... «Чего же ты боишься? – сказал ей отец, – ведь его высокоблагородие не волк и тебя не съест: прокатись-ка до церкви». Дуня села в кибитку подле гусара, слуга вскочил на облучок, ямщик свистнул, и лошади поскакали.

یک روز دیگر گذشت و افسر کاملا بهبود یافت. او بی‌اندازه سرحال بود، پشت سرهم با دنیا و هم با متصدی شوخی می‌کرد. سوت می‌زد و آهنگ می‌خواند، با مسافران صحبت می‌کرد، جواز جاده‌ای آن‌ها را در کتاب چاپارخانه وارد می‌کرد. او به نحوی پیرمرد را به خود علاقمند کرد، که در صبح روز سوم متاسف بود از مهمان عزیز خود جدا می‌شود. روز یکشنبه بود. دنیا قصد داشت به مراسم مذهبی برود. کالسکه را به افسر تحویل دادند او با متصدی خداحافظی کرد و به او به خاطر اقامت و پذیرایی پاداش سخاوتمندانه‌ای داد. با دنیا هم خداحافظی کرد و دعوت کرد او را تا کلیسا که در کنار روستا قرار داشت برساند. دنیا حیرت کرد. پدرش پرسید: «از چی می‌ترسی؟ آخه جناب سروان که گرگ نیست و تو را نمی‌خورد، تا کلیسا برو.» دنیا داخل کالسکه کنار افسر نشست، نوکر روی جعبه پرید، سورچی سوت زد و اسب‌ها تاختند.

Бедный смотритель не понимал, каким образом мог он сам позволить своей Дуне ехать вместе с гусаром, как нашло на него ослепление, и что тогда было с его разумом. Не прошло и получаса, как сердце его начало ныть, ныть, и беспокойство овладело им до такой степени, что он не утерпел и пошел сам к обедне. Подходя к церкви, увидел он, что народ уже расходился, но Дуни не было ни в ограде, ни на паперти. Он поспешно вошел в церковь: священник выходил из алтаря; дьячок гасил свечи, две старушки молились еще в углу; но Дуни в церкви не было.

متصدی بیچاره نفهمید که چطور توانست خودش به دنیایش اجازه رفتن با افسر را بدهد، چطور او کور شد و چه بر سر عقلش آمد. نیم ساعت هم نگذشته بود که قلبش شروع به نالیدن و درد کشیدن کرد. نگرانی به حدی او را فرا گرفت که تحمل نکرد و خودش به مراسم مذهبی رفت. با نزدیک شدن به کلیسا، دید که مردم قبلا رفته‌اند، اما دنیا نبود؛ نه داخل حصار و نه روی ایوان. او با عجله وارد کلیسا شد. کشیش از محراب خارج می‌شد، خادم کلیسا، شمع‌ها را خاموش می‌کرد، دو پیرزن هنوز در گوشه‌ای دعا می‌خواندند، اما دنیا در کلیسا نبود.

Бедный отец насилу решился спросить у дьячка, была ли она у обедни. Дьячок отвечал, что не бывала. Смотритель пошел домой ни жив ни мертв. Одна оставалась ему надежда: Дуня по ветрености молодых лет вздумала, может быть, прокатиться до следующей станции, где жила ее крестная мать. В мучительном волнении ожидал он возвращения тройки, на которой он отпустил ее. Ямщик не возвращался. Наконец к вечеру приехал он один и хмелен, с убийственным известием: «Дуня с той станции отправилась далее с гусаром».

پدر بیچاره به سختی تصمیم گرفت از خادم کلیسا بپرسد، که او در مراسم بوده است یا نه. خادم کلیسا جواب داد که نبوده است. متصدی نه مرده و نه زنده به خانه بازگشت. تنها یک امید برایش باقی مانده بود؛ شاید به دلیل سر به هوایی و جوانی به فکر افتاده باشد تا چاپارخانه بعدی گشتی بزند، جایی که مادر تعمیدی‌اش زندگی می‌کرد. او با اضطرابی دردناک منتظر کالسکهء سه اسبه‌ای شده بود که در آن دخترش را رها کرده. سورچی برنگشت. سرانجام نزدیک عصر او تنها و مست با خبر کشنده‌ای رسید: «دنیا از آن چاپارخانه با افسر به راه دور رهسپار شده است.»

Старик не снес своего несчастья; он тут же слег в ту самую постель, где накануне лежал молодой обманщик. Теперь смотритель, соображая все обстоятельства, догадывался, что болезнь была притворная. Бедняк занемог сильной горячкою; его свезли в С*** и на его место определили на время другого. Тот же лекарь, который приезжал к гусару, лечил и его. Он уверил смотрителя, что молодой человек был совсем здоров и что тогда еще догадывался он о его злобном намерении, но молчал, опасаясь его нагайки. Правду ли говорил немец, или только желал похвастаться дальновидностию, но он нимало тем не утешил бедного больного.

پیرمرد بدبختی خود را تحمل نکرد؛ او بلافاصله در همان تخت افتاد، جایی که جوان فریبکار در روز قبل دراز کشیده بود. حالا متصدی با در نظر گرفتن همه شرایط، حدس زد که بیماری ساختگی بوده است. مرد فقیر از شدت تب ناخوش شد. او را به شهر اس*** بردند و به جای او در این وقت، کس دیگری را تعیین کردند. همان طبیبی که پیش افسر آمده بود، او را هم معالجه کرد. او به متصدی اقرار کرد که مرد جوان کاملا سالم بوده. بعد در مورد نیت خصمانه‌اش حدس زده، اما از ترس شلاقش سکوت کرده است. آیا مرد آلمانی حقیقت را می‌گفت یا فقط میل داشت دوراندیشی خود را به رخ بکشد؟ اما او هیچ بیمار بینوا را تسلی نداد.

Едва оправясь от болезни, смотритель выпросил у С*** почтмейстера отпуск на два месяца и, не сказав никому ни слова о своем намерении, пешком отправился за своею дочерью. Из подорожной знал он, что ротмистр Минский ехал из Смоленска в Петербург. Ямщик, который вез его, сказывал, что всю дорогу Дуня плакала, хотя, казалось, ехала по своей охоте. «Авось, – думал смотритель, – приведу я домой заблудшую овечку мою». С этой мыслию прибыл он в Петербург, остановился в Измайловском полку, в доме отставного унтер-офицера, своего старого сослуживца, и начал свои поиски. Вскоре узнал он, что ротмистр Минский в Петербурге и живет в Демутовом трактире. Смотритель решился к нему явиться.

متصدی به سختی از بیماری بهبود یافت و از رئیس پستخانهٔ اس*** مرخصی دو ماهه خواست و بدون گفتن هیچ سخنی درباره قصدش، پیاده به دنبال دخترش رفت .او از جواز جاده‌ای می‌دانست که کاپیتان مینسکی از اسمولنسک به پترزبورگ می‌رفته است. سورچی که او را برده بود گفت که تمام راه را دنیا گریه می‌کرده، اگرچه به نظر می‌رسیده که با میل خودش می‌رفته. متصدی فکر کرده بود: «شاید، من بره گمشده‌ام را به خانه آوردم.» با این فکر او به پترزبورگ رسیده بود. در هنگ ایزمایلوفسکی - در خانه افسر درجه‌دار بازنشسته و همکار قدیمی‌اش- توقف کرده و جستجوی خود را شروع کرده بود. او خیلی زود فهمید که کاپیتان مینسکی در پترزبورگ می‌باشد و در مهمانخانه دموتوف زندگی می‌کند. متصدی تصمیم گرفته بود نزد او برود.

Рано утром пришел он в его переднюю и просил доложить его высокоблагородию, что старый солдат просит с ним увидеться. Военный лакей, чистя сапог на колодке, объявил, что барин почивает и что прежде одиннадцати часов не принимает никого. Смотритель ушел и возвратился в назначенное время. Минский вышел сам к нему в халате, в красной скуфье. «Что, брат, тебе надобно?» – спросил он его. Сердце старика закипело, слезы навернулись на глазах, и он дрожащим голосом произнес только: «Ваше высокоблагородие!.. сделайте такую божескую милость!..» Минский взглянул на него быстро, вспыхнул, взял его за руку, повел в кабинет и запер за собою дверь. «Ваше высокоблагородие! – продолжал старик, – что с возу упало, то пропало; отдайте мне по крайней мере бедную мою Дуню. Ведь вы натешились ею; не погубите ее понапрасну».

او صبح زود به راهروی ورودی مهمانخانه رسیده بود و خواسته بود به جناب سروان خبر بدهند که سرباز پیری می‌خواهد با او دیدار کند. پیاده‌نظام در حال تمیز کردن چکمه¬هایش بود که گفت: «آقا خوابیده است و قبل ساعت یازده کسی را نمی‌پذیرد.» متصدی رفت و در ساعت معین بازگشت. مینسکی شخصا در رب دوشامبر و کلاه قرمزرنگ پیش او رفت. او از متصدی پرسید: «برادر تو چه می خواهی؟» قلب پیرمرد به جوش آمد، اشک در چشمانش جمع شد و با صدای لرزان فقط گفت: « جناب سروان؛ تورو به خدا لطفی به من بکنید.» مینسکی سریع به او نگاه کرد، سرخ شد، دستش را گرفت به اتاق کار برد و در را پشت سرش قفل کرد. پیرمرد ادامه داد: «جناب سروان! ازدست رفته را دیگر نمی‌توان برگرداند؛ اقلا دنیای بیچاره‌ام را به من بده. آخر شما که از او لذت بردید، او را بیهوده نابود نکنید.»

«Что сделано, того не воротишь, – сказал молодой человек в крайнем замешательстве, – виноват перед тобою и рад просить у тебя прощения; но не думай, чтоб я Дуню мог покинуть: она будет счастлива, даю тебе честное слово. Зачем тебе ее? Она меня любит; она отвыкла от прежнего своего состояния. Ни ты, ни она – вы не забудете того, что случилось». Потом, сунув ему что-то за рукав, он отворил дверь, и смотритель, сам не помня как, очутился на улице.

مرد جوان با پریشانی بی‌اندازه‌ای گفت: «آنچه انجام شده دیگه قابل برگشت نیست، من در مقابل شما مقصر هستم و خوشحالم که از شما طلب بخشش می‌کنم؛ اما فکر نکنید که من می‌توانم دنیا را ترک کنم. او خوشبخت خواهد شد، به شما قول شرف می‌دهم. شما چرا به او احتیاج دارید؟ او من را دوست دارد؛ او از وضعیت سابق خود دور شده است. نه تو و نه او، آنچه اتفاق افتاده را فراموش نمی‌کنید.» سپس، پشت آستین او چیزی گذاشت، در را باز کرد و متصدی خودش نفهمید چطور در خیابان سر در آورده است.

Долго стоял он неподвижно, наконец увидел за обшлагом своего рукава сверток бумаг; он вынул их и развернул несколько пяти- и десятирублевых смятых ассигнаций. Слезы опять навернулись на глазах его, слезы негодования! Он сжал бумажки в комок, бросил их наземь, притоптал каблуком и пошел... Отошед несколько шагов, он остановился, подумал... и воротился... но ассигнаций уже не было. Хорошо одетый молодой человек, увидя его, подбежал к извозчику, сел поспешно и закричал: «Пошел!..» Смотритель за ним не погнался. Он решился отправиться домой на свою станцию, но прежде хотел хоть раз еще увидеть бедную свою Дуню. Для сего дни через два воротился он к Минскому; но военный лакей сказал ему сурово, что барин никого не принимает, грудью вытеснил его из передней и хлопнул двери ему под нос. Смотритель постоял, постоял – да и пошел.

مدت طولانی بی‌حرکت ایستاد. در آخر پشت سر آستین دستش کاغذهای بسته‌ای را دید. آن‌ها را بیرون آورد و چندین پنج و ده روبلی اسکناس مچاله شده باز کرد. اشک دوباره در چشمانش جمع شد، اشک‌های تنفر! او کاغذها را مچاله کرد، به زمین انداخت و با پاشنه پا له کرد و رفت. چند قدم دور شد و ایستاد، فکر کرد، و برگشت؛ اما دیگر اسکناس‌ها آنجا نبود. مرد جوان خوش‌لباس، با دیدن او، به سمت درشکه‌چی دوید، با عجله نشست و فریاد زد: «برو!» متصدی به دنبال او نرفت. او تصمیم گرفت به خانه به چاپارخانه‌اش برگردد. اما قبل از آن می‌خواست حداقل یک بار دیگر دنیای بیچاره‌اش را ببیند. برای همین دو روز بعد نزد مینسکی برگشت؛ اما پیاده‌نظام با لحن خشن به او گفت که آقا هیچ‌کسی را نمی پذیرد؛ با فشار به سینهٔ او ضربه زد و او را بیرون کرد، و درهای سالن را به روی او بست. متصدی مدتی ایستاد و بعد رفت.

В этот самый день, вечером, шел он по Литейной, отслужив молебен у Всех Скорбящих. Вдруг промчались перед ним щегольские дрожки, и смотритель узнал Минского. Дрожки остановились перед трехэтажным домом, у самого подъезда, и гусар вбежал на крыльцо. Счастливая мысль мелькнула в голове смотрителя. Он воротился и, поравнявшись с кучером: «Чья, брат, лошадь? – спросил он, – не Минского ли?» – «Точно так, – отвечал кучер, – а что тебе?» – «Да вот что: барин твой приказал мне отнести к его Дуне записочку, а я и позабудь, где Дуня-то его живет». – «Да вот здесь, во втором этаже. Опоздал ты, брат, с твоей запиской; теперь уж он сам у нее». – «Нужды нет, – возразил смотритель с неизъяснимым движением сердца, – спасибо, что надоумил, а я свое дело сделаю». И с этим словом пошел он по лестнице.

در همین روز، عصر هنگام، در امتداد خیابان لیتیانا برای عبادت عمومی به کلیسا اسکوربیاشنسکی رفت. ناگهان از جلوی او درشکهٔ مجللی به سرعت گذشت و متصدی مینسکی را شناخت. درشکه جلوی خانه سه طبقه‌ای توقف کرد، از همان ورودی، افسر به داخل ایوان دوید. در سر متصدی فکر خوشی ظاهر شد. او به عقب برگشت و رسید به درشکه‌چی و پرسید: «برادر این اسب کیه؟ برای مینسکی نیست؟» درشکه‌چی جواب داد: «دقیقا همین‌طوره، اما تو چه می‌خواهی؟» متصدی گفت: «بله همین جاست. آقای شما به من دستور داده بود یادداشتی به دست دنیایش برسانم، اما من جایی که او زندگی می‌کند را فراموش کردم.» درشکه چی پاسخ داد: «بله او همین‌جاست، طبقه دوم. برادر برای رساندن یادداشتت دیر کردی، حالا اون خودش پیش دنیاست.» متصدی با قلبی غیرقابل توصیف سرحال گفت: «نیازی نیست، از پیشنهاد شما ممنونم، اما من کار خودم را انجام می‌دهم.» او با گفتن این سخنان از پله‌ها بالا رفت.

Двери были заперты; он позвонил, прошло несколько секунд в тягостном для него ожидании. Ключ загремел, ему отворили. «Здесь стоит Авдотья Самсоновна?» – спросил он. «Здесь, – отвечала молодая служанка, – зачем тебе ее надобно?» Смотритель, не отвечая, вошел в залу. «Нельзя, нельзя! – закричала вслед ему служанка, – у Авдотьи Самсоновны гости». Но смотритель, не слушая, шел далее. Две первые комнаты были темны, в третьей был огонь. Он подошел к растворенной двери и остановился.

درها بسته بودند. او زنگ زد، این چند ثانیه انتظار به شکل دردناکی گذشت. کلید به صدا در آمد و در باز شد. او پرسید: «آودوتیا سامسونونا اینجاست؟» خدمتکار جوان جواب داد: «اینجاست، با او چه کار دارید؟» متصدی بدون جواب وارد سالن شد.

خدمتکار پشت سر او داد زد: «نمی توانید، ممنوع است! سامسونونا مهمان دارد.» اما متصدی گوش نداد و پیش تر رفت. دو اتاق اول تاریک بودند، در سومی آتش روشن بود. او به سمت دری که باز بود رفت و ایستاد.

В комнате, прекрасно убранной, Минский сидел в задумчивости. Дуня, одетая со всею роскошью моды, сидела на ручке его кресел, как наездница на своем английском седле. Она с нежностью смотрела на Минского, наматывая черные его кудри на свои сверкающие пальцы. Бедный смотритель! Никогда дочь его не казалась ему столь прекрасною; он поневоле ею любовался. «Кто там?» – спросила она, не подымая головы. Он все молчал. Не получая ответа, Дуня подняла голову... и с криком упала на ковер. Испуганный Минский кинулся ее подымать и, вдруг увидя в дверях старого смотрителя, оставил Дуню и подошел к нему, дрожа от гнева. «Чего тебе надобно? – сказал он ему, стиснув зубы, – что ты за мною всюду крадешься, как разбойник? или хочешь меня зарезать? Пошел вон!» – и, сильной рукою схватив старика за ворот, вытолкнул его на лестницу.

در اتاق به نحو احسن تزئین شده‌ای، مینسکی نشسته و در فکر بود. دنیا با لباسی شیک و آخرین‌مد، روی دسته صندلی او نشستهَ بود، طوری که زن سوارکار روی زین انگلیسی‌اش می نشیند. او با لطافت به مینسکی نگاه می‌کرد و حلقه‌های موی مجعد سیاه او را به دور انگشتان درخشانش می‌پیچید. متصدی بیچاره! هرگز دخترش چنین عالی به نظرش نرسیده بود. او ناگزیر از تماشای او لذت برد. بدون بلند کردن سرش پرسید: «کی آنجاست؟» او هنوز ساکت بود. دنیا که جوابی نگرفت، سرش را بلند کرد و با جیغ روی فرش افتاد.

مینسکی ترسیده عجله کرد تا او را بلند کند، که ناگهان در آستانهٔ در متصدی پیر را دید. دنیا را رها کرد و لرزان از خشم به سمت اورفت .او در حالی که دندان‌هایش را روی هم می‌فشرد از متصدی پرسید: «تو چه می‌خواهی؟ چرا همیشه مثل راهزن‌ها پشت سر من دزدکی حرکت می‌کنی؟ می‌خواهی مرا بکشی؟ گمشو برو!» و با دست محکم یقه پیرمرد را گرفت و او را به سمت پله‌ها هل داد.

Старик пришел к себе на квартиру. Приятель его советовал ему жаловаться; но смотритель подумал, махнул рукой и решился отступиться. Через два дни отправился он из Петербурга обратно на свою станцию и опять принялся за свою должность. «Вот уже третий год, – заключил он, – как живу я без Дуни и как об ней нет ни слуху, ни духу. Жива ли, нет ли, Бог ее ведает. Всяко случается. Не ее первую, не ее последнюю сманил проезжий повеса, а там подержал, да и бросил. Много их в Петербурге, молоденьких дур, сегодня в атласе да бархате, а завтра, поглядишь, метут улицу вместе с голью кабацкою. Как подумаешь порою, что и Дуня, может быть, тут же пропадает, так поневоле согрешишь да пожелаешь ей могилы...»

پیرمرد به آپارتمان خودش آمد. دوستش نصیحت کرد از او شکایت کند؛ اما متصدی فکر کرد، دستش را تکان داد و تصمیم گرفت برگردد. دو روز بعد، از پترزبورگ به چاپارخانهٔ خود برگشت و دوباره پست خود را به دست گرفت. او اینطور سخنش را پایان داد: «اکنون اینجا برای سومین سال است که بدون دنیا زندگی می‌کنم. نه خبری از او دارم و نه اثری. آیا زنده است؟ خدا می‌داند که او زنده است یا مرده. همه‌جور اتفاقی می‌افتد. او نه اولین و نه آخرین کسی است که مسافر مستی می‌فریبدش، آن‌جا نگهش می‌دارد و بعد رهایش می‌کند. تعداد زیادی از آن‌ها در پترزبورگ وجود دارند. جوانان احمق، امروز با ساتن و مخمل، اما فردا خواهید دید که خیابان را همراه با کولی‌های میخانه جارو می‌کنند. وقتی فکر می‌کنید به زمانی که دنیا هم ممکن است به زودی از بین برود، ناگزیر گناه می‌کنید و برای او قبر آرزو خواهید کرد.»

Таков был рассказ приятеля моего, старого смотрителя, рассказ, неоднократно прерываемый слезами, которые живописно отирал он своею полою, как усердный Терентьич в прекрасной балладе Дмитриева. Слезы сии отчасти возбуждаемы были пуншем, коего вытянул он пять стаканов в продолжении своего повествования; но как бы то ни было они сильно тронули мое сердце. С ним расставшись, долго не мог я забыть старого смотрителя, долго думал я о бедной Дуне...

داستان دوست من، متصدی پیر چنین بود که بارها با اشک قطع می‌شد و او مثل ترنتیچ[۸] در تصنیف زیبای دیمیتریف آن را با کف خود به زیبایی پاک می‌کرد. این اشک‌ها به حدی برای پونچ تحریک‌پذیر بود، که او پنج استکان در ادامهٔ بازگویی داستانش نوشید؛ اما به هر حال آن‌ها عمیقا قلبم را تحت تاثیر قرار دادند. با جدا شدن از او، مدت‌ها نمی‌توانستم متصدی پیر را فراموش کنم، و مدت‌ها دربارهٔ دنیای بیچاره فکر می‌کردم...

۸. قهرمان حماسه ایوان دیمتریف است که شاعر معروف روسی در سال های ۱۸۳۷ – ۱۷۶۰ می زیست.

Недавно еще, проезжая через местечко ***, вспомнил я о моем приятеле; я узнал, что станция, над которой он начальствовал, уже уничтожена. На вопрос мой: «Жив ли старый смотритель?» – никто не мог дать мне удовлетворительного ответа. Я решился посетить знакомую сторону, взял вольных лошадей и пустился в село Н.

به تازگی یکبار دیگر درحال گذر از میان شهر کوچک *** بودم، که یاد دوستم افتادم، فهمیدم چاپار خانه ای که او مسئول آن بود پیش از این خراب شده است. هیچ‌کس نتوانست به سوال من که «آیا متصدی پیر زنده است؟» جواب رضایت‌بخشی بدهد. تصمیم گرفتم خودم آن مکان آشنا را ببینم، اسب‌های آزاد را گرفتم و به سمت روستای اِن حرکت کردم.

Это случилось осенью. Серенькие тучи покрывали небо; холодный ветер дул с пожатых полей, унося красные и желтые листья со встречных деревьев. Я приехал в село при закате солнца и остановился у почтового домика. В сени (где некогда поцеловала меня бедная Дуня) вышла толстая баба и на вопросы мои отвечала, что старый смотритель с год как помер, что в доме его поселился пивовар, а что она жена пивоварова. Мне стало жаль моей напрасной поездки и семи рублей, издержанных даром. «Отчего ж он умер?» – спросил я пивоварову жену. «Спился, батюшка», – отвечала она. «А где его похоронили?» – «За околицей, подле покойной хозяйки его». – «Нельзя ли довести меня до его могилы?» – «Почему же нельзя. Эй, Ванька! полно тебе с кошкою возиться. Проводи-ка барина на кладбище да укажи ему смотрителеву могилу».

این اتفاق در پاییز رخ داد. ابرهای خاکستری آسمان را پوشانده بودند؛ باد سردی ازسمت مزارع دروشده می‌وزید و برگ‌های قرمز و زرد را از روی درختان پیش روی خود می‌برد. هنگام غروب خورشید به روستا رسیدم و در پست‌خانه توقف کردم. در ایوان (جایی که دنیای بیچاره مرا بوسیده بود) یک زن چاق بیرون آمد و به سوال من جواب داد که متصدی پیر یک سال پیش درگذشته و حالا در خانهٔ او آبجوساز مستقر شده است. او همسر آبجوساز بود. از سفر هدر رفته و هفت روبل بیهوده خرج‌شدهٔ خود متاسف شدم. از همسر آبجوساز پرسیدم: «او به خاطر چه چیزی مرده است؟» او جواب داد: «آقاجان، از مشروب‌خواری.» - «کجا دفن شده است؟» - «در خارج حومه، در کنار همسر مرحومه‌اش.» «نمی‌توانید مرا تا مزارش ببرید؟» - «چرا نتوانم؟ هی وانکا! به اندازهٔ کافی با گربه سر و کله زدی! آقا را به گورستان ببر و قبر متصدی را به او نشان بده.»

При сих словах оборванный мальчик, рыжий и кривой, выбежал ко мне и тотчас повел меня за околицу.

– Знал ты покойника? – спросил я его дорогой.

– Как не знать! Он выучил меня дудочки вырезывать. Бывало (царство ему небесное!), идет из кабака, а мы-то за ним: «Дедушка, дедушка! орешков!» – а он нас орешками и наделяет. Все, бывало, с нами возится.

– А проезжие вспоминают ли его?

– Да ноне мало проезжих; разве заседатель завернет, да тому не до мертвых. Вот летом проезжала барыня, так та спрашивала о старом смотрителе и ходила к нему на могилу.

با این حرف‌ها پسری ژنده‌پوش، مو قرمز و کج به طرف من دوید و بلافاصله مرا به بیرون حومه هدایت کرد.

- من از او گرامی پرسیدم: «آن مرحوم را می‌شناختی؟»

- چطور نشناسم! او نحوهٔ بریدن نیزارها را به من آموخت. بعضی اوقات، (خدا رحمتش کند!) از میخانه بیرون می‌رفت و ما هم به دنبال او می‌رفتیم: «پدربزرگ، پدربزرگ، آجیل!» و او به ما آجیل می‌داد. همه عادت داشتند با ما سر و کله بزنند.

- آیا مسافران او را به یاد می‌آورند؟

- بله اما مسافران کمی؛ مگر اینکه دادیار بیاید، که او هم وقتی برای مرده‌ها ندارد. در این تابستان خانمی از اینجا گذشت که او هم دربارهٔ متصدی پیر پرسید و خواست پیش او به مزارش برود.

– Какая барыня? – спросил я с любопытством.

– Прекрасная барыня, – отвечал мальчишка; – ехала она в карете в шесть лошадей, с тремя маленькими барчатами и с кормилицей, и с черной моською; и как ей сказали, что старый смотритель умер, так она заплакала и сказала детям:

«Сидите смирно, а я схожу на кладбище». А я было вызвался довести ее. А барыня сказала: «Я сама дорогу знаю». И дала мне пятак серебром – такая добрая барыня!..
Мы пришли на кладбище, голое место, ничем не огражденное, усеянное деревянными крестами, не осененными ни единым деревцом. Отроду не видал я такого печального кладбища.

- باکنجکاوی پرسیدم: کدام خانم؟
- پسربچه جواب داد: خانمی بسیار زیبا، او سوار کالسکه‌ای شش اسبه بود، با سه آقازاده کوچک و دایه و توله سگی مشکی. برای اینکه به او گفته بودند متصدی پیر مرده است، گریه کرد و به بچه ها گفت: آرام بنشینید، من به گورستان می روم.» و من داوطلب شده بودم تا او را بیاورم. ولی آن خانم گفت: «خودم راه را می‌دانم». و به من پنج کپکی داد. چنین خانم مهربانی بود.
ما به قبرستان رسیدیم، مکانی عریان، بی هیچ حصاری، تشکیل شده از صلیب‌های چوبی. اطراف آن حتی یک درخت هم نیست. هرگز چنین قبرستان غم‌انگیزی ندیده بودم.

– Вот могила старого смотрителя, – сказал мне мальчик, вспрыгнув на груду песку, в которую врыт был черный крест с медным образом.
– И барыня приходила сюда? – спросил я.
– Приходила, – отвечал Ванька, – я смотрел на нее издали. Она легла здесь и лежала долго. А там барыня пошла в село и призвала попа, дала ему денег и поехала, а мне дала пятак серебром – славная барыня! И я дал мальчишке пятачок и не жалел уже ни о поездке, ни о семи рублях, мною истраченных.

پسرک درحال پریدن از روی تل ماسه‌ای که در آن صلیب سیاه با مجسمهء مسی وجود داشت، به من گفت: «اینجا قبر متصدی پیر است.»
پرسیدم: «آن خانم به اینجا آمد؟»
وانکا جواب داد: «آمد، از دور او را تماشا کردم. او به مدت طولانی اینجا خوابید، و آنجا خانم به ده رفت و کشیش را صدا کرد، به او پول داد و رفت، اما بانوی با شکوه به من پنج کپکی نقره داد.»
من هم به پسربچه پنج پنی دادم و دیگر نه از سفر و نه از هفت روبلی که خرج کردم پشیمان شدم.

Биография Александра Блока

Блок, Александр Александрович, - поэт и критик. Родился в 1880 г.

Окончил курс в Санкт-Петербургском университете по историко-филологическому факультету.

Отец, Александр Львович Блок, — юрист, профессор права Варшавского университета, мать, Александра Андреевна, урожденная Бекетов. Ранние годы Блока прошли в доме деда. Среди самых ярких детских и отроческих впечатлений — ежегодные летние месяцы в подмосковном имении Бекетовых Шахматово.

После окончания Введенской гимназии в Петербурге поступил в 1898 на юридический факультет петербургского университета, однако в 1901 перешел на историко-филологический факультет (окончил в 1906 по славяно-русскому отделению).

Писать стихи начал с 5-ти лет, однако осознанное следование призванию начинается с 1900-01.

Блок активно включается в литературную повседневность, публикуется во всех символистских журналах («Вопросы жизни», «Весы», «Перевал», «Золотое Руно»), альманахах, газетах («Слово», «Речь», «Час» и др.), выступает не только как поэт, но и как драматург и литературный критик.

Блок публикует критические статьи, выступает с докладами в Санкт-Петербургском.

Проблема «народа и интеллигенции», ключевая для творчества этого периода, определяет звучание всех тем, развиваемых в его статьях и стихах: кризис индивидуализма, место художника в современном мире и др.

Его стихи о России, в частности цикл «На поле Куликовом» (1908), соединяют образы родины и любимой (Жены, Невесты), сообщая патриотическим мотивам особую интимную интонацию.

Получение наследства после смерти отца в конце 1909 надолго освободило Блока от забот о литературном заработке и сделало возможным сосредоточение на немногих крупных художественных замыслах.

В сентябре 1917 становится членом Театрально-литературной комиссии, в апреле 1919 переходит в Большой Драматический театр.

В апреле 1921 нарастающая депрессия переходит в психическое расстройство, сопровождающееся болезнью сердца. 7 августа Блок скончался.

زندگی نامه الکساندر الکساندرویچ بلوک

الکساندر الکساندرویچ بلوک، شاعر و منتقد روسی در سال ۱۸۸۰ متولد شد. وی از دانشکدهٔ تاریخ و فلسفهٔ دانشگاه سنت پترزبورگ فارغ‌التحصیل شد.

پدر الکساندربلوک، الکساندر لوویچ، وکیل و استاد وکالت دانشگاه ورشو لهستان و مادر وی الکساندرآندریاونا دخور بکتوف رئیس دانشگاه سنت پترزبورگ بودند. بلوک سال‌های کودکی خود را درخانهٔ پدربزرگ خود گذَراند. در میان تجربیات کودکی و بزرگسالی هر سال تابستان را در ملک پدربزرگ، بِکتوف شاخماتووا می‌گذراند.

پس از فارغ التحصیل شدن از سالن ورزشی ودِنسکایا درپترزبورگ درسال ۱۸۹۸ وارد دانشکدهٔ حقوق دانشگاه سنت پترزبورگ شد، اما در سال ۱۹۰۱ به دانشکدهٔ تاریخ وَ فلسفه انتقالی گرفت و در سال ۱۹۰۶ نیز فارغ التحصیل شد.

وی از پنج سالگی شروع به نوشتن کرد، اما این حرفه را به طور رسمی از سال‌های ۱۹۰۰_۱۹۰۱ پیش گرفت. مجلاتی که بلوک آثار خود را درآن‌ها چاپ کرده است عبارتند از: سوال زندگی، لیبرا، پِروال و روزنامه‌هایی که وی با آن ها همکاری کرده است: کلمه، سخن، ساعت و...

او تنها یک شاعر نبود، بلکه نمایشنامه‌نویس و منتقد ادبی نیز بود. بلوک هم‌چنین مقالات و سخنرانی‌های انتقادی نیز در بترزبورگ داشت. مشکل«مردم وروشن فکران» و بازتاب این دورهٔ زمانی کاملا در مقالات واشعار بلوک قابل مشاهده است. از آثار مرتبط وی میتوان به بحران فردگرایی، جایگاه هنرمند در جهان امروز و... اشاره کرد. اشعار او دربارهٔ روسیه و اثر«درسرزمین کولیکوف»، ترکیبی از تصویر سرزمین مادری و معشوق(زن، عروس)می‌باشد. این باعث ایجاد نوعی صمیمیت و اشتیاق درآثار او می‌شود.

دریافت ارثیه پس از مرگ پدر بلوک، در سال ۱۹۰۹ نگرانی وی را در مورد درآمد کاهش و تمرکزِ بلوک را روی کار نوشتن افزایش داد.

در سپتامبر سال ۱۹۱۷ او به عضویت تئاتر و کمسیون ادبی درآمد و در آپریل سال ۱۹۱۹ به تئاتر درام بالشوی پیوست.

درسال ۱۹۲۱، افسردگی رو به رشد بلوک، تبدیل به یک اختلال رَوانی شد و این امر همراه با بیماری قلبی وی منجر به مرگ او در تاریخ ۷ آگوست شد.

Знакомство с книгой «Собачье сердце»

"Михаил Булгаков написал и опубликовал эту книгу в 1925 году, однако по политическим причинам издание этой книги было запрещено. Михаил Булгаков написал эту книгу через несколько месяцев после смерти Ленина (вождя Русской революции 1917 года) и является победоносной аллегорией Русской революции. Но были, наконец, официально переизданы Советским Союзом в 1987 году.

Краткое содержание книги

Однажды Филипп Филиппович Брауженский видит на улице собаку, ищет корм. Этот русский профессор приводит собаку домой и во время своих операций соединяет с ней гипофиз и мужские гонады, и собака приобретает человеческое понимание; но все идет не так, как хочет Филипп Филиппович Брауженский.

Собака в рассказе по имени Шарик постепенно становится человеком и может говорить. Но глубина трагедии заключается в том, что профессор Броженский поместил в свое тело гипофиз и гонады молодого и опытного преступника, а собака проявляет странное и отвратительное поведение, что является кульминацией истории.

Рассказчик

Эта книга повествуется на языке самой собаки.

Свои взгляды на советскую революцию Булгаков выразил через профессора Абраженского. Больше всего профессора раздражают люди, пренебрегающие своей основной работой и занимающиеся тем, в чем они не специализируются.

معرفی کتاب قلب سگی

میخائیل بولگاکف این کتاب را در سال ۱۹۲۵ نوشت و به چاپ رساند؛ اما بنا بر دلایلی سیاسی، چاپ و انتشار این کتاب ممنوع اعلام شد. میخائیل بولگاکف این کتاب را چند ماه پس از مرگ لنین، (رهبر انقلاب ۱۹۱۷ روسیه) نوشت و تمثیل بُرنده‌ای دربارهٔ انقلاب روسیه است. اما سر انجام توسط اتحادیهٔ جماهیر شوروی رسما در سال ۱۹۸۷ مجددا به چاپ رسید.

خلاصه کتاب

فیلیپ فیلیپوویچ براوژنسکی، روزی سگی را در خیابان مشاهده می‌کند که برای یافتن غذا به این طرف و آن طرف می‌رود. این پرفسور روسی سگ را به خانه می‌آورد و در طی عمل‌های جراحی‌اش غده‌ی هیپوفیز و غدد جنسی مرد را به او پیوند می‌زند و سگ از درک و شعور انسانی برخوردار می‌شود؛ اما ماجرا آنطور که فیلیپ فیلیپوویچ براوژنسکی می‌خواهد پیش نمی‌رود.

سگ که در داستان شاریک نامیده شده کم‌کم به شکل انسان درمی‌آید و می‌تواند صحبت کند. اما عمق فاجعه در اینجاست که پرفسور براوژنسکی هیپوفیز و غده جنسی یک جوان تبهکار و سابقه‌دار را در بدن او گذاشته است و سگ رفتارهای عجیب و زننده‌ای از خود نشان می‌دهد که اوج داستان همین‌جاست.

راوی داستان

این کتاب از زبان خود سگ روایت می‌شود.

بولگاکوف دیدگاه‌های خود درباره‌ی انقلاب شوروی را از زبان پروفسور آبراژنسکی ابراز کرده است. آنچه بیش از همه مایه‌ی آزردگی پروفسور می‌شود غفلت مردم از کار و وظیفه اصلی‌شان است و پرداختن به کارهایی که در آن‌ها تخصص ندارند.

نمادها و استعاره‌های کتاب

سگ در این داستان، نماد مردم روسیه است که قرن‌ها تحت ستم و خشونت بوده و با آن‌ها همچون حیوانات رفتار کرده‌اند. جراح عجیب داستان، تجسم حزب کمونیست (یا شاید خود لنین) است و عمل پیوند دشواری که برای تبدیل سگ به انسان انجام می‌شود نمادی از انقلاب است.

بولگاکف در این داستان با طنزی تلخ نشان می‌دهد این مغز نیست که انسان ساز است؛ بلکه قلب، احساس و روح انسانی شالوده و پایه ساخت انسان است.

Книжные символы и метафоры

Собака в этой истории-символ русского народа, который веками подвергался угнетению и насилию и с которым обращались как с животными. Странный хирург в этой истории-воплощение Коммунистической партии (или, возможно, самого Ленина), а сложная операция по превращению собаки в человека символ революции.

В этом рассказе Булгаков с горькой иронией показывает, что очеловечивает не мозг, а человеческое сердце, эмоции и душа основа человека.

Отрывок из текста книги

« Иван Арнольдович, это элементарно... Что вы на самом деле спрашиваете да ведь гипофиз не повиснет же в воздухе. Ведь он всё-таки привит на собачий мозг, дайте же ему прижиться. Сейчас Шариков проявляет уже только остатки собачьего, и поймите, что коты – это лучшее из всего, что он делает. Сообразите, что весь ужас в том, что у него уж не собачье, а именно человеческое сердце. И самое паршивое из всех, которые существуют в природе!»

Собачье сердце Пьеса и фильм

По мотивам романа "Собачье сердце" в Иране была поставлена пьеса. Эта пьеса была написана в сентябре 1997 года Мохаммад Ягуби и поставлена режиссером Айлин Кейхаии.

Роман также привлек внимание многих кинематографистов, в 1976 году он был снят в итало-немецком комедийном фильме.

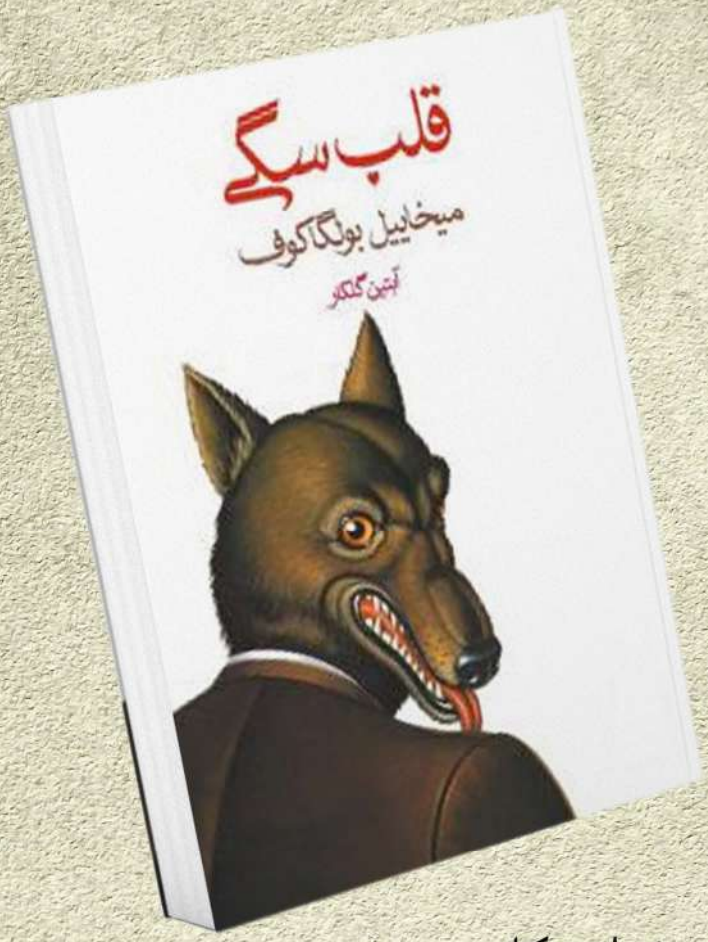

برشی ازمتن کتاب

ایوان آرنولدوویچ، این چه سوالی است که می پرسید؟ این که خیلی ابتدایی‌ست. آخر هیپوفیز که در هوا معلق نیست. هرچه باشد به مغز سگ پیوند خورده. فرصت بدهید کمی خودش را وفق بدهد. الان شاریکوف دارد آخرین بقایای خصوصیات سگی خود را بروز می‌دهد و متوجه باشید که دنبال کردن گربه‌ها بهترین کاری است که او قابلیت انجامش را دارد. این را در نظر بگیرید که تمام بدبختی این است که قلب او دیگر دقیقا قلب آدم است؛ نه قلب سگ. آن هم مزخرف‌ترین قلبی که در طبیعت نظیرش پیدا می‌شود.

نمایشنامه و فیلم سینمایی قلب سگی

بر اساس رمان قلب سگی، نمایش‌نامه‌ای در ایران ساخته شد و روی صحنه رفت. این نمایش‌نامه در شهریور سال ۹۷ به نویسندگی محمد یعقوبی و کارگردانی آیلین کیخایی به اجرا درآمد.

همچنین این رمان توجه بسیاری از فیلم‌سازان را به خود جلب کرد و در سال ۱۹۷۶ از روی آن فیلمی کمدی، ایتالیایی - آلمانی ساخته شد.

مهسا جلال- کارشناسی زبان روسی - دانشگاه الزهرا - ورودی ۹۶

Неоконченная поэма

Я видел огненные знаки
Чудес, рожденных на заре.
Я вышел — пламенные маки
Сложить на горном алтаре.
Со мною утро в дымных ризах
Кадило в голубую твердь,
И на уступах, на карнизах
Бездымно испарялась смерть.
Дремали розовые башни,
Курились росы в вышине.
Какой-то призрак — сон вчерашний —
Кривлялся в голубом окне.
Еще мерцал вечерний хаос —
Восторг, достигший торжества, —
Но всё, что в пурпур облекалось,
Шептало белые слова.
И жизнь казалась смутной тайной...
Что? в утре раннем, полном сна,
Я вскрыл, мудрец необычайный,
Чья усмехнулась глубина?
2
Там, на горах, белели виллы,
Алели розы в цепком сне.
И тайна смутно нисходила
Чертой, в горах неясной мне.
О, как в горах был воздух кроток!
Из парка бешено взывал
И спорил с грохотом пролеток
Веками стиснутый хорал.
Там — к исцеляющим истокам
Увечных кресла повлеклись,
Там — в парке, на лугу широком,
Захлопал мяч и lawn-tennis;
Там — нить железная гудела,
И поезда вверху, внизу
Вонзали пламенное тело
В расплавленную бирюзу.
И в двери, в окна пыльных зданий
Врывался крик продавщика
Гвоздик и лилий, роз и тканей,
И cartes postales, и kodak'a.
3
Я понял; шествие открыто, —
Узор явлений стал знаком.
Но было смутно, было слито,
Терялось в небе голубом.
Она сходила в час веселый
На городскую суету.
И тихо возгорались долы,
Приемля горную мечту...

منظومه ناتمام

رقص می‌کردند در نگاهم آتشین آیاتی، معجزاتی در شفق آمد پدید
روان گشتم، نهادم بر محراب کوهستان شقایق‌ها، شعله کش بودند چونان آتشی پر التهاب
صبح در ردایی مه‌آلود همراه من، آنچنان که گویی عودی را سوزانده‌اند
می‌شکافت آبی آسمان‌ها را، در بلندی‌ها و پستی‌ها بر هوا می‌خواست مرگ، اما بی‌نشان
غرق بودند گل‌های سرخ مرتفع چون برج‌ها در خوابی سبک، ژاله‌ها بر بلندی می‌شدند آرام بخار
شامگاه پیشین بر لب پنجره‌ای آبی رنگ، غمزه‌ای زد یک شبح مانند رویا
شعف پیروزی در سینه‌ها افتاده بود، فتنه‌ای از جنس شب کورسو می‌زد هنوز
اما آن همه چیزی که بر هیئت زدند رنگ ارغوان، بر زبان و زیر گوش‌ها می‌راندند سخن‌ها از سپیدان
زندگی در چشم رازی مبهم می‌نمود
چه شد؟ در صبح زودی که بود لبریز از رویا و حُلم،
یافتم خود را حکیمی بی‌نظیر، کاویدم درون زندگی
اما این او بود که بر من زد پوزخندی؟
به سپیدی می‌رفتند خانه‌ها در دامان کوه
آنجا نیک می‌نمایاندند خود را گل‌های سرخ آتشین، بودند غرق خوابی دلپذیر
از فراز کوه می‌آمد به زیر رازی آنچنان آشفته‌وار
بر من صورتش بود بس گنگ و نا آشنا
آه بس ملایم بود در کوهستان هوا، گرچه در بوستان می‌وزید دیوانه‌وار
سر ناسازگاری داشت گویی او با درشکه‌های پر سرصدا
غرش او بود اما به‌سان یک گروه کُر
که قرن‌هاست شده‌ست سرکوب
سوی چشمه‌های شفابخش ناتوانان را، صندلی‌ها حمل کردند
آن‌جا در بوستان، روی چمنزاری وسیع، یک توپ می‌خورد بر زمین
ریل آهنی آنجا چون رشته نخی لرزان، قطارها در زیر و زبر آن
می‌خلاندند تنی بیدار و شعله‌ور را در فیروزه‌ای بی شکل و مذاب
رخنه می‌کرد صدای یک فروشنده بر در و پنجره‌ی ساختمان‌های غبارآلود
فریاد بر می‌آورد؛ پارچه، میخک و سوسن و رز
کارت پستال و کالاهای کداک را آورده بود

И в диком треске, в зыбком гуле
День уползал, как сонный змей...
Там счастью в очи не взглянули
Миллионы сумрачных людей.
4
Ее огнем, ее Вечерней
Один дышал я на горе,
А город грохотал безмерней
На возрастающей заре.
Я шел свободный, утоленный...
А день в померкшей синеве
Еще вздыхал, завороженный,
И росы прятались в траве.
Они сверкнут заутра снова,
И встанет Горная — средь роз,
У склона дымно-голубого,
В сияньи золотых волос...

Год написания: 1904
Александр Александрович Блок

سان آغاز شد و بر من نقش و نگار واقعیات گشت آشکار و آشنا
اما بودند بهم پیوسته و مبهم در آبیِ آسمان گشتند کمرنگ
آسمان دلشاد پایین می خزید میان هیاهوی شهر
می کشیدند شعله آرام ساختمان‌ها هنگام سیر در رویای کوهستان
روز چُنان مارهای خواب آلود می خزید میان غوغای بی دوام و صداهای زمخت
خوشبختی نبود در چشمان میلیون‌ها نفر افسرده‌دل
فرو می‌دادم شبانه دمی را با تب و تاب
انوار شفق در حال ازدیاد
شهر بود همچنان در غرش و اصوات بی پایان خود قانع و آزاد من راهی شدم
آسمان می‌باخت رنگ آبی خود را و گم می‌شدند در چمن شبنم‌ها
مُسخر گویی گشته بودم، نفسم همچنان می‌رفت و می‌آمد
پهلوی سراشیبی به رنگ آبی دودی
در روشنایی گیسوان طلایی رنگ
میان گل‌های سرخ، مانند کوه‌ها
خواهند درخشید باز شبنم‌ها در خروس خوانان

تاریخ تصنیف شعر: سال ۱۹۰۴ میلادی
الکساندر الکساندرویچ بلوک

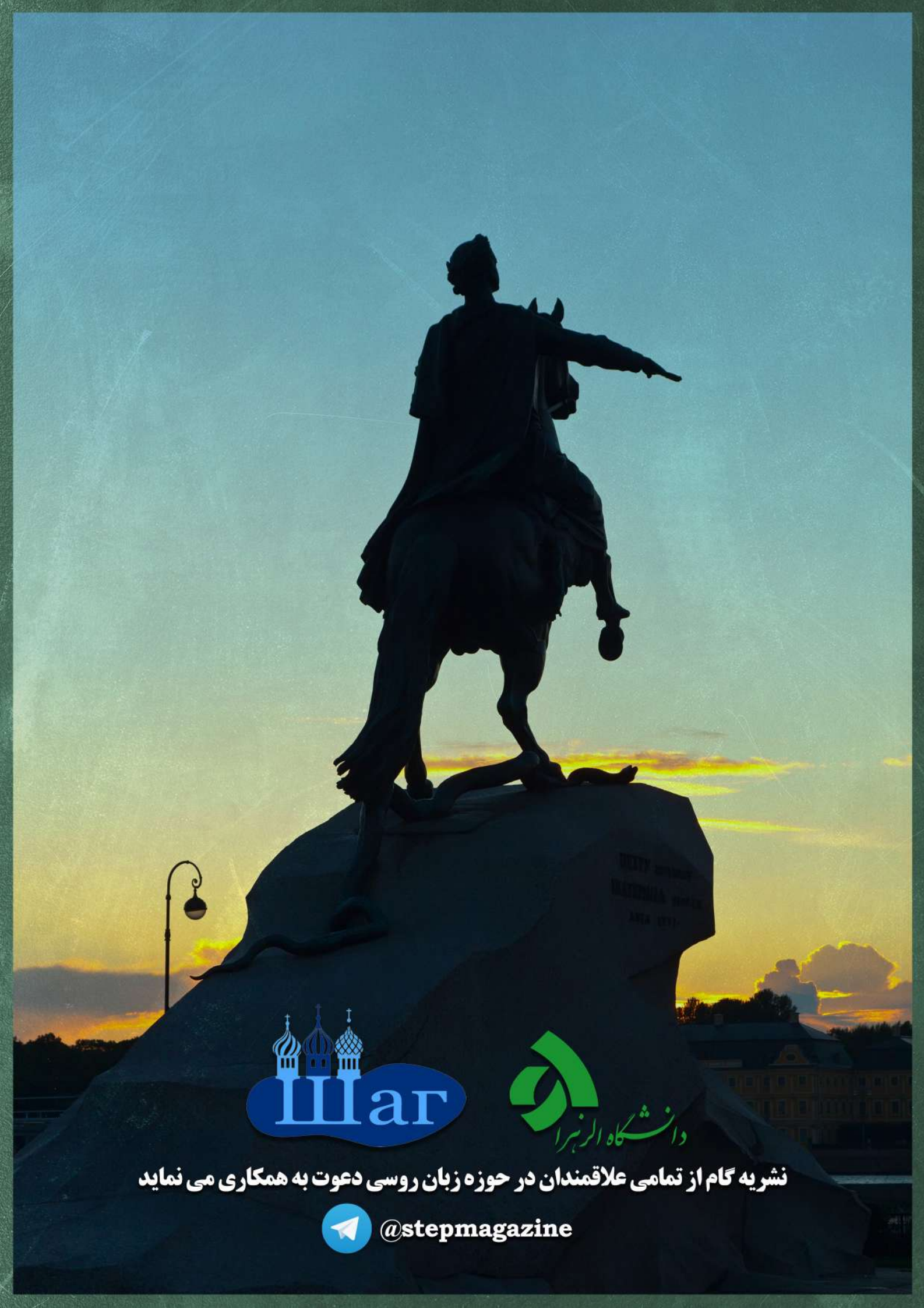
Шаг
دانشگاه الزهرا
نشریه گام از تمامی علاقمندان در حوزه زبان روسی دعوت به همکاری می نماید
@stepmagazine